

စိုးသိက်

စိတ်ကြံ့ခိုင်ကျံ့ကြံ့

THE ENFORCER
WESLEY MORGAN

အခန်း (၁)

အချိန်ကား မတ်လအလယ်ဖြစ်သည့်အလျောက်
အလွန်ပူပြင်းလျက်ရှိသည် ။ အပူချိန်ဒီဂရီမှာ တစ်နာရီပြီးတစ်နာရီ
တရိပ်ရိပ်တက်လာနေဆဲဖြစ်သည် ။ မွန်းတည့်ချိန်တွင် ၉၀ကျော်
၁၀၀နီးပါး ဖြစ်လာသည် ။

ဒါတင်မကသေး။ သမုဒ္ဒရာပြင်ကြီးဆီမှာ အေးစိမ့်သော
 လေပြည်လေညင်းကလေး တိုက်ခတ်ခြင်းလည်း စိုးစဉ်းမျှမရှိ။
 ပူအိုက်သောဒုက္ခကို လျော့နည်းစေခြင်းမရှိသည့် လေပူကြီးသာလျှင်
 တစ်ခါတစ်ရံ တိုက်ခိုက်တတ်သည် ။ ပူလောင်သောလေသည်
 ငြိမ်သက်လျက်ရှိ၏။ အရာဝတ္ထုအားလုံးလည်း ပူနေသည် ။
 ဤအပူလှိုင်းဒဏ်ကြီးကို ယခုသီတင်းပတ်သုံးရက်အထိ
 လှိမ့်ခံကြရမည်ဟု ရုပ်မြင်သံကြားမှ မိုးလေဝသပညာရှင်များက
 ကြေညာထားကြသည် ။

မိကီသည် မော်တော်ကားလမ်းဘေးတွင် မတ်တတ်ရပ်နေသည် ။
မည်းပြောင်နေသော ကတ္တရာလမ်းမကြီးပေါ်မှ အပူငွေ့များက သူမအား
မီးဖိုတစ်ခုဘေး၌ ရပ်နေသလို ချွေးပြန်စေ၏။ လီဗိုင်းစ်
ဂျင်းဘောင်းဘီတိုနဲ့နံ့ကလေးနှင့် ခါးပြတ်အင်္ကျီတိုကလေးတို့ ကို
ဝတ်ထားလင့်ကစား သူမအဖို့ နေမထိထိုင်မသာ ဖြစ်နေလေသည် ။
သူမသည် အတွင်းခံဘရာစီယာကိုလည်း ဝတ်မထားပေ။

ချွေးသီးချွေးပေါက်များ သည် ပခုံးနှင့်ကုပ်ပိုးကြားမှ နေ၍
ကျောရိုးတစ်လျှောက်စီးကျပြီး မြီးညှောင့်ရိုးနားတွင် အိုင်ထွန်းနေသဖြင့်
သူမ ယားကျိကျိဖြစ်နေသည် ။ အပူရှိန်က သူမအား ခေါင်းမူး
ဝေစေသည် ။ ဘော်ဘွီမှာ ရှိသော ဆေးခြောက်အပြင်းစားကို ရှူရသည်
နှင့် တူသလိုလိုရှိ၏။ သို့သော် ယခုခံစားမှုမျိုးက လုံးဝမိမိမရှိ။
အပူရှိန်က ပို၍ ပြင်းထန် ဆိုးရွားလာဆဲ။

မိကီသည် နဖူးကို ချွေးသုတ်လိုက်သည် ။ အထက်ကောင်းကင်မှ
တောက်ပြောင်ပြေးနေသော နေမင်းကြီးကို မော့ကြည့်သည် ။

အင်း ... အပူဒီဂရီ ဘယ်လောက်များ ရှိမလဲမသိဘူး၊
ကိုးဆယ့်ငါးလား အနည်းဆုံးတော့ အဲသည် လောက်ရှိမည်။
တစ်ရာလည်း ဖြစ်နိုင်သည် ။ အပူချိန်ဒီဂရီ တစ်ရာအထိရောက်မည်ဟု
မိုးလေဝသဌာနမှ ကြေညာချက်တွင် ပါရှိထား၏။ ငရဲပြည်တံခါးဝတွင်
သွားရပ်နေခဲ့သလိုပါပဲလား။

"မိကီဝါလက်စ်ကာ" အနီးမှ ဖြတ်သွားသောသူများ သည် သူမအား
ချစ်စဖွယ် ကောလိပ်ကျောင်းသူကလေးတစ်ယောက်ဟု
ယူဆမိကြပေလိမ့်မည်။ သူမ၏ ရုပ်ရည် ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစား
ပုံပန်းသဏ္ဌာန်တို့ မှာ ကောလိပ်ကျောင်းသားလေးများ
စိတ်ကူးယဉ်တောင့်တလေ့ရှိတတ်သော မိန်းကလေးမျိုး ဖြစ်၏။

သူမ၏ ဆံပင်မှာ ရွှေဝါရောင်ဖြစ်သည် ။ သူမ၏
အပြာရောင်မျက်လုံးများက ကျယ်ဝန်းသည် ။ သူမ၏ ကိုယ်လုံးက
အဆီနည်းပြီး သွယ်လျပြေပြစ်သည် ။ သူမသည်
အသက်ကြီးရင့်သွားသည့်တိုင် ဝဖီးလာမည့်သူမျိုးမဟုတ်ဟု ယူဆရ၏။
သူမရင်သားများ အနည်းငယ်သေးသော်လည်း လှပသည် ။

သူမခြေတံများက ရှည်လျားလှပပြီး အသားအရေ ညက်ညောသည် ။
သူမ၏ အပေါ်လန်နေသော နှာခေါင်းကလေးပေါ်တွင် မှ
ညှိခြောက်ကလေးများ အနည်းငယ်ရှိသည် ။ သူမသည်
တစ်စုံတစ်ယောက်၏ အရွယ်ရောက်ခါစ နှမငယ်တစ်ဦးဖြစ်နိုင်သည် ။

တကယ်တော့ သူမသည် ပြည့်တန်ဆာမလေးတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်
။

အသက် ၂၃နှစ်ရှိ မိကီသည် ပြည့်တန်ဆာအလုပ်ဖြင့်
အသက်မွေးခဲ့သည် မှာ သုံးနှစ်တိုင်တိုင် ရှိခဲ့လေပြီ။
ဤအလုပ်ကိုလုပ်ရသဖြင့် သူမပျော်သည် ဟု လည်း ဝန်မခံလို။
မုန်းတီးစက်ဆုပ်သည် ဟု လည်း မဆိုသာချေ။ ဤ "အလုပ်"သည်
အလုပ်တစ်ခုသာ ဖြစ်၏။

သူမအသက် ၁၄နှစ်အရွယ် အပျိုဖြစ်လာကတည်းက
ယောက်ျားတွေဝိုင်းဝိုင်းလည် ဖြစ်ခဲ့ကြသည် မဟုတ်လား။ သူမ၏
ငယ်ရွယ်နုပျိုလန်းဆန်းသော၊ အပြစ်မဲ့သော အသွင်သဏ္ဌာန်ကြောင့်
သူတို့ တွေ ဤမျှတပ်မက်ကြခြင်းဖြစ်မည်။

ဤအလုပ်၌ ဆိုးကျိုးများ မရှိ၍ ဟု တော့ မဆိုလိုပါ။ "ဖောက်သည်
ယောက်ျားများ သည် တစ်ခါတစ်ရံ မိမိအား
အကြမ်းပတမ်းလုပ်ကြသည် ။ ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ဆက်ဆံကြသည် ။
တချို့ဆိုလျှင် ပိုက်ဆံပေးပြီး ခိုင်းတာပဲဆိုပြီး ပေါက်တတ်ကရ
ရူးကြောင်ကြောင်စိတ်ကူးတွေကို လက်တွေ့လုပ်ခိုင်းကြသည် ။

ဒါပေမဲ့ ဘော်ဘီရှိနေလို့ တော်ပါသေးရဲ့ ။

ဘော်ဘီက ဤပြဿနာမျိုးကို ဖြေရှင်းပေးစမြဲ ဖြစ်၏။ နောက်ပြီး
အဖမ်းခံရသည့် ပြဿနာတွေလည်း ရှိသေးသည် ။ မနှစ်က

မိကီနှစ်ကြိမ် အဖမ်းခံခဲ့ရ၏။ ဘော်ဘီကပင် သူမပြဿနာကို ကြည့်ရှင်းပေးခဲ့သည် ။ အာမခံလုပ်ပေးခဲ့သည် ။ ရှေ့နေငှားပေးသည် ။ ဒဏ်ငွေဆောင်ပေးသည် ။ ဘော်ဘီသည် သူ့ကောင်မလေးများ အတွက် အမြဲတာဝန်ယူသည် ။ စောင့်ရှောက်သည် ။ ကာကွယ်ပေးသည် ။ ဘော်ဘီသည် အလွန်အံ့ဩဖွယ်၊ နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည် ။ ဘော်ဘီရှိနေသမျှ သူမတို့ ဘဝမှာ အေးချမ်းနေမည်သာ။

လမ်းကွေ့တွင် အမိုးဖွင့်ကက်ဒီလက်ကားအနီကြီးတစ်စီး ပေါ်လာသည် ။ မိကီသည် သူမ၏ လက်မကိုထောင်ပြုပြီး ခြေနှစ်ဖက်ကို တောင့်တောင့်ရပ်လိုက်သည် ။ သူမသည် ကားကြုံလိုက်စီးရန် ခွင့်တောင်းခြင်း ဖြစ်၏။

ကက်ဒီလက်ကားကြီးသည် မိကီအနား ရောက်သောအခါ အရှိန် လျှော့ချပြီး လမ်းဘေးသို့ အနည်းငယ်ထိုးကပ်ရပ်လိုက်သည် ။ နှုတ်ခမ်းမွှေးမျှင်မျှင်ကလေးနှင့် ဆံပင်ကျဲကျဲရှိသူလူကြီးတစ်ယောက် ပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်းပြုထွက်လာသည် ။

စိတ်ကူးတွေယဉ်ပြီး လက်တွေ့ကျတော့ ပိုက်ဆံအကုန်မခံလိုသော ကပ်စေးနှံကြီးမျိုးပါပဲ။

"ဟဲ့ ... သူငယ်မ ကားကြုံလိုက်မလို့ လား။ မင်းဘယ်သွားမလို့ တုန့် ပြောလေ"

ကားပေါ်မှ လူကြီးက စပ်ဖြဖြနှင့်မေးသည် ။

မိကီက အချိန်ဆွဲပြီး သူ့ကို အေးတိအေးစက်ကြည့်သည် ။ ငနဲကြီး ချွေးပြန်သွားအောင် လုပ်ဦးမှ ။

"ကျွန်မ ... ရှင်နဲ့ ဆို ဘယ်မှ မလိုက်ချင်ပေါင်၊ ဖက်တီးဘုတ်ကြီး၊
ဒီကထွက်သွားစမ်းပါတော်"

မိကီက လူကြီးကိုပြောလိုက်သည်။ ။

ကားပေါ်မှ လူကြီး၏ မျက်နှာ နီရဲသွားပြီး သူ့အပြုံးလည်း
ရုတ်ခြည်းပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ။

လူကြီးက ရေရွတ်ပြီး ကားလက်ကိုင်ဘီး နောက်ပြန်ရွှေ့ထိုင်သည်။ ။
ကက်ဒီလက်ကားကြီး ဖုန်တထောင်းထောင်းထအောင်
အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ဆောင့်ထွက်သွားသည်။ ။ ပူပြင်းသောကတ္တရာနှင့်
မော်တော်ကားတာယာတို့ ပွတ်တိုက်ခြင်းကြောင့်
ရော်ဘာနံ့ညှော်သွား၏။ ကားမောင်းသူလူကြီးသည် ပြတင်းပေါက်မှ
နေ၍ သူ့လက်သီးကိုဆုပ်ပြီး လက်ခလယ်ကို မိုးပေါ်ထောင်ပြသွားသည်
။ မိကီအား ပြန်ဆဲဆိုသွားသည့် လက္ခဏာ ဖြစ်၏။

"မကျေနပ်ရင်လည်း လဲပြီးသေလိုက်ပေါ့"

မိကီကလည်း ပြန်အော်သည်။ ။

ကက်ဒီလက်ကားကြီး ပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။ မိကီက
နှာခေါင်းရှုံ့ပြီး လမ်းဆက်လျှောက်သွားသည်။ ။ အလကားလူကြီး။ ထို့
...။

ရှေ့ကိုက်တစ်ရာခန့် ဆက်လျှောက်ပြီးသောအခါ မိကီသည်
လမ်းဘေးစားသောက်ဆိုင်တစ်ခုရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။ ။ "ဂျော့ချ်နှင့်
အာမာတို့ ၏ စားသောက်ဆိုင်"ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကို ချိတ်ထားသည်။ ။
အဝေးပြေးကုန်ကားကြီးများ ရပ်နားစားသောက်ရာဆိုင်ဖြစ်သည်။ ။
ဆိုင်းမှာ အတော်အိုမင်းဟောင်းနွမ်းနေပြီး အဖြူရောင်အဆောက်အဦမှာ

အရောင်အဆင်းမရှိတော့။ ဆေးတွေကျကျနေပြီ။
ပြတင်းပေါက်မှန်ချပ်များ ညစ်ပတ်နေသည်။ ဆိုင်တွင်းရှိ
ဓာတ်ပြားဖွင့်စက်ကြီးမှ ကျေးလက်သီချင်းသံသည်
ခြင်လုံသံဆန်ခါတံခါးချပ်ကို ထိုးဖောက်၍
အပြင်သို့ပျံ့လွင့်ထွက်လာသည်။ ။ ကုန်ကားများ နှင့်
ကုန်ကားမောင်းသူများ အကြောင်း သိဆိုထားသည့် ဂျန်နီကက်ရှ်၏
သီချင်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။ ။ အဆုံးမရှိသောလမ်းပေါ်မှ
သေခြင်းနှင့်ရှင်ခြင်းအကြောင်း။

ကောင်တာတွင် စားပွဲထိုးမလေးအား စကားပြောနေသော
ယောက်ျားနှစ်ယောက်ကို မိကီပြတင်းပေါက်မှ မြင်ရသည်။ ။

မိကီ ပြုံးလိုက်သည်။ ။

သူမသည် စားသောက်ဆိုင်ကလေးရှေ့တွင် ရပ်ထားသော
တစ်စီးတည်းသော မော်တော်ကားကြီးကို အာရုံစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ။
ကားဘေး၌ "ဝက်စ်တင်းဓာတ်ငွေ့ကုမ္ပဏီ" ဟူသော စာတန်းပါရှိသည့်
အညိုရင့်ရောင် ထရပ်ကားကြီးတစ်စီးဖြစ်သည်။ ။ ကားသည်
အမိုးမြင့်မြင့်နှင့် လေးထောင့်ကျကျကိုယ်ထည်ပါရှိသည်။ ။
ပစ္စည်းကိရိယာများ ဖြန့်ဖြူးပို့ဆောင်ပေးရာ၌ အသုံးပြုသော
ထရပ်ကားကြီးမျိုးဖြစ်သည်။ ။

သူမသည် ထိုကားကြီးကို အတန်ကြာအောင် အကဲခတ်ပြီး
လမ်းဘေးတစ်နေရာရှိ ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးပေါ်၌ ထိုင်ချလိုက်သည်
။ ကျောက်တုံးက ပူနေသည်။ ။ မိကီသည်
ခြေထောက်အပူလောင်သည့်ဒဏ် မခံနိုင်သဖြင့် ဖင်ဂနာငြိမ်အောင်
မထိုင်နိုင်ရှာပေ။ သူမသည် မျက်လုံးမှ တံပြီး နှုတ်ခမ်းကို

တံတွေးဆွတ်လိုက်သည် ။ မခံမရပ်နိုင်သော အပူရှိန်ကို
အလွန်မုန်းတီးမိလေသည် ။

သူမသိပ်ကြာကြာ မစောင့်လိုက်ရပါ။ မိနစ်အနည်းငယ်အကြာ၌
စားသောက်ဆိုင်၏ ခြင်္ကဆန်ခါတပ်တံခါး ပွင့် လာပြီး
သူမစောစောကတွေ့ထားသော လူနှစ်ယောက် ကားရပ်ကွက်လပ်သို့
ထွက်လာသည် ကို တွေ့ရ၏။ ထိုလူနှစ်ယောက်စလုံး
ဓာတ်ငွေ့ကုမ္ပဏီ၏ ဝန်ထမ်းဝတ်စုံများ ဝတ်ထားကြသည် ။
အသက်ပိုငယ်သော အလုပ်သမားသည် ရွှေရောင်ဆံပင်
ကောက်တိကောက်ကွေးနှင့် ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာထားရှိ၏။ သူသည်
ဆိုင်ထဲသို့ ပြန်လှည့်ကြည့်ကာ၊

"နောက်ကြာသပတေးနေ့ကျမှ ပြန်တွေ့ကြမယ်လေ။ ကျွန်တော်
အဲဒီလောက်အထိ အတော်အောင့်အည်းသည်းခံစောင့်ရဦးမယ်။
မလွယ်ဘူး မချောလေးရေ့"ဟု ချိုသာသောအသံဖြင့် ပြောလိုက်သည် ။
သူတံခါးပြန်ပိတ်လိုက်သဖြင့် ဆိုင်ထဲမှ စားပွဲထိုးမလေး၏
ရယ်သံသဲ့သဲ့နှင့် ဓာတ်ပြားစက်မှ သီချင်းသံတို့
တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွား၏။

ထို့နောက် လူငယ်သည် သူ့ရှေ့မှ သွားနှင့်နေသော လူကြီးနောက်သို့
အမီပြေးလိုက်သွားသည် ။

"မင်းဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ဂျန်နီရယ်"

လူကြီးကမေးသည် ။

ဂျန်နီအမည်ရှိလူငယ်က ဝင်းပစ္စာပြီးပြီး သူ့မိတ်ဆွေကြီး၏
ကျောကုန်းကို လက်ဝါးနှင့်ပုတ်လိုက်သည် ။

"ခင်ဗျားခုထိ အဲဒါမသိသေးဘူးလား၊ ကျွန်တော့်မှာ က ပါရမီဓာတ်ခံရှိပြီးသားဗျ၊ မိန်းမတွေ ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့ရင် တစ်ခါတည်း ကောက်ကောက်ပါလာတာချည်းပဲ"

လူကြီးက သူ့ကို ခါးသည်းစွာဖြင့်ကြည့်သည်။

"မင်းမှာ ပါရမီရှိရင် ငါကအလကားကောင်ပေါ့"

"ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ တူတာတစ်ခုတော့ရှိတယ်ဗျ အင်ဒီရဲ့ "

"ကြားရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ"

"ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် စိတ်တူသဘောတူပါပဲဗျာ"

သူတို့ ၏ ထရပ်ကားကြီးဆီသို့ ရောက်ခါနီးတွင် ဂျန်နီသည် လက်မထောင်ပြပြီး သူတို့ ဆီကျောပေး၍ နောက်ပြန်လျှောက်လာသော မိကီအား တွေ့ရလေသည်။ ။ ဂျန်နီသည် သူမ၏ ရှည်လျားသော ခြေတံများ နှင့် လုံးဝန်းကျစ်လျစ်သော တင်ပါးတို့ ကို အငမ်းမရကြည့်လိုက်မိ၏။

"အားပါး ... တယ်မိပါလား"

မိကီသည် သူတို့ နှစ်ဦးအပါးမှ ဖြတ်ကျော်သွားသည်။ ။ ဂျန်နီက သူမအား အားရပါးရ ပြုံးပြသည်။

"မင်းဟာ ဒီလောက်ပူအိုက်တဲ့ နေ့မျိုးကျမှ ပဲ ကားကြုံလိုက် ခရီးထွက်ရသလားကွယ်"

ဂျန်နီက စကားစသည်။

မိကီကရပ်ပြီး သူ့ကိုပြန်ပြုံးပြသည်။

"အိုး ... ရှင်ပြောစရာမလိုဘူး၊ ကျွန်မသိတယ်၊ ပူလွန်းလို့

အပူလျှပ်ပီး သေရတော့မယ်ရှင့်၊ ဒီနေ့အပူချိန်
ကိုးဆယ့်ငါးလောက်ရှိမယ်နော် "

"ကိုးဆယ့်ရှစ်တဲ့ ၊ ခုနရေဒီယိုက ကြားလိုက်တယ်"

ရွန်နီညာပြောခြင်းဖြစ်သည် ။ သို့သော် ကောင်မလေးနှင့်
စကားဆက်ပြောရန် အခွင့်အရေးလုပ်ယူရခြင်း ဖြစ်ပေသည် ။
ရွန်နီသည် လှပချစ်စဖွယ်ကောင်းသော ကောင်မလေးများ နှင့်
စကားပြောဆိုရာ၌ ကျွမ်းကျင်သူတစ်ဦးအဖြစ် မိမိဘာသာ
ခံယူထားသူဖြစ်သည် ။

မိကီသည် သူမမျက်နှာပေါ်မှ ဆံပင်များကို
ကျင့်သားရနေသောလက်ဖြင့် ဖတ်ခနဲဖယ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည် ။

"ကျွန်မဒီနေ့ ကံဆိုးတာရှင့်၊ "စတင်ဆင်"ကမ်းခြေမှာ
ကျွန်မဗောက်(စ်)ဝက်ဂွန်းကား ပျက်လို့ ထားခဲ့ရတယ်၊
ကားကိုဝပ်ရှော့တစ်ခုကို ကရိန်းကားနဲ့ ဆွဲယူသွားခိုင်းလိုက်ပြီ၊ ခုကျွန်မ
ကားကြိုစီးပြီး အိမ်ပြန်မလို့ "

ရွန်နီက မိမိအား စိတ်မရှည်စွာဖြင့် ကြည့်နေသောအင်ဒီအား
လှမ်းကြည့်သည် ။ ဒီလူကြီး အရိပ်သုံးပါးနားမလည်ပါကလား။
ညာတာစိတ်လေး ထားဖို့ သင့်တယ်။ တယ်ခက်တာပဲ။ သူသိတာ
သူ့အလုပ်ပဲရှိတယ်။ ရွန်နီအဖို့ သူ့ဘဝမှာ လုပ်စရာကိုင်စရာတွေ
အများကြီးမဟုတ်လား။

ရွန်နီက မိကီဘက်ပြန်လှည့်ကြည့်သည် ။

"မင်း ဘယ်သွားမလို့ လဲ"

"မီးလံတောင်ကြားလမ်းကိုပေါ့၊ အဲဒီတောင်ကြားမှာ

ကျွန်မကိုယ်ပိုင်အိမ်ကလေးရှိတယ်လေ။ ဪ ... ရှင်တို့ လည်း အဲဒီဘက်သွားမယ့်ပုံ မပေါ်ပါဘူး။ နေပါစေလေ။ ကျွန်မဒီနေ့ ကားကြိုစီးရဖို့ အခွင့်အရေးကို မရသေးဘူး။ ကံဆိုးတာပဲ။ ရှင်တို့လိုက်ပို့ပေးနိုင်ရင်တော့ သိပ်ကောင်းမှာ ပဲ"

ရွန်နီက အင်ဒီအား လှမ်းကြည့်ပြန်သည်။ ။

"ကျွန်တော်တို့ မီးလံတောင်ကြားလမ်းက ဖြတ်မောင်းမှာ မဟုတ်လားဗျ"

အင်ဒီက အံ့အားသင့်စွာဖြင့် မျက်ခုံးတစ်ဖက် ပင့်လိုက်၏။

"မီးလံတောင်ကြားလမ်းလား၊ ပေါက်ကရ ငါတို့ သွားမယ့်လမ်းနဲ့ တခြားစီပဲကွ။ နောက်ပြီး ငါတို့ ကားပေါ် ခရီးသည် တင်ခွင့်မရှိဘူးဆိုတာ မင်းမေ့နေပြီလား"

ရွန်နီက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့်ပြုံး၍ ပခုံးတွန့်ပြသည်။ ။

"ဟာဗျာ လုပ်စမ်းပါ။ ဘာအရေးလဲ၊ သိပ်မဝေးပါဘူး"

"ဒီမယ် ... ဆွာဆာလီတိုမြို့ကို ကားပေါ်ကပစ္စည်းတွေ အရောက်သွားပို့ရဦးမှာ ကွ"

အင်ဒီက အင်္ကျီလက်မောင်းပင့်တင်ကာ လက်ပတ်နာရီကို ငုံ့ကြည့်သည်။ ။

"ကဲ ... နှစ်နာရီထိုးတော့မယ်၊ တို့ အဲဒါ အချိန်မီသွားမပို့ပေးရင် တို့ သူဌေး ဒေါကန်နေလိမ့်မယ်"

"အချိန်ရှိသေးတာပဲဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ သွားမယ့်လမ်းနဲ့ မိုင်နည်းနည်းပဲဝေးတာ ဘယ်လောက်ကြာမှာ မို့တုန်း၊ ဒါဘယ်သူမှ

သိ မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ "တိဘရွန်"က ကိစ္စက ထင်တာထက် အချိန်ပိုကြာသွားတယ်လို့ ဖြီးတာပေါ့၊ အဲဒါသူတို့ ဖုန်းဆက်ပြီး ဟုတ်မဟုတ်စစ်ဆေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး"

"ကျွန်မအိမ်မှာ ရေခဲစိမ်ဘီယာပုလင်းတွေ ရှိတယ်၊ ဒီလောက်ပူတဲ့ အခါမျိုးမှာ အဲဒါသောက်ရရင် သိပ်ဇိမ်ရှိမှာ ပဲနော်"

မိကီက ဂျွန်နီတို့ ၏ စိတ်ကူးကို ဆွပေးနေသည် ။

"လာစမ်းပါဗျာ၊ ပူရအိုက်ရတဲ့ အထဲ"

အင်ဒီက ခဏမျှစဉ်းစားနေသည် ။ အင်ဒီသူ့ဘက်ပါလာတာ သေချာပြီဟု ဂျွန်နီယူဆ၏။ နောက်ဆုံး၌ အင်ဒီက ခေါင်းညိတ်ပြသည် ။

"အေး ဒီလိုဆိုလည်း သွားကြတာပေါ့၊ သိပ်တော့ကြာလို့ မဖြစ်ဘူးကွ"

အင်ဒီက သက်ပြင်းချရင်း ပြောသည် ။ မိကီအား လှမ်းကြည့်ပြီး ...

"ကဲ ... ကလေးမ ကားပေါ်တက်၊ သွားကြရအောင်၊ တို့ မှာ သိပ်အချိန်မရှိဘူးကွ"

သူတို့ သုံးဦး ထရပ်ကားရှေ့ခန်းသို့ တက်ကြသည် ။ အင်ဒီနှင့်ဂျွန်နီတို့ ကြား၌ မိကီထိုင်သည် ။ အင်ဒီသည် ကားစက်နှိုးပြီး အဝေးပြေးကားလမ်းမကြီးပေါ် မောင်းထွက်သည် ။

"ငါ့နာမည်ဂျွန်နီ၊ သူ့နာမည်က အင်ဒီတဲ့ "

ဂျွန်နီက စီးကရက်မီးညှိရင်း ပြောသည် ။ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မိကီအားပေးသည် ။ သူမက ခေါင်းယမ်းပြသည် ။

"ကျွန်မ ဆေးလိပ်မသောက်ဘူး"

"မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ"

မိကီက ချက်ချင်းမဖြေ။ သူတို့ ကို နာမည်အတုတစ်ခုခု ပြောရလျှင် ကောင်းမလား။ ကိစ္စမရှိ သူတို့ တွေ ဘယ်သူမှ ပြန်ပြောနိုင်မည်မှ မဟုတ်တာဘဲ။

"မိကီလို့ ခေါ်ပါတယ်"

ရွန်နီကရယ်သည် ။

"မစ်ကီ ဟုတ်လား၊ မစ်ကီမောက်(စ်)ကြွက်ကလေးနာမည်လား"

ရွန်နီက နောက်သည် ။

မိကီက မျက်နှာရှုံ့မဲ့ပြီး ခေါင်းခါပြသည် ။

"ကျွန်မကို ငယ်ငယ်ကတည်းက ကျောင်းမှာ အဲသည် လိုနောက်နေကြတာ အကြိမ်ပေါင်းတစ်သန်းမကတော့ဘူး၊ ကျွန်မအဖို့ တော့ ရိုးနေပြီသိလား"

"ဟေ ... ဟုတ်လား၊ သိပေါင်"

"ရပါတယ်၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျွန်မအရေထူနေပြီပဲ၊ အမှန်တော့ ကျွန်မနာမည်က အဲသည် လိုစာလုံးမပေါင်းဘူး၊ မစ်ကီလို့ လည်း မခေါ်ဘူး၊ အမ်အိုင်ကေအိုင် "မစ်ကီ"ရှင့်"

"ဟာ ... ဒါဆို တစ်မျိုးဆန်းတာပေါ့၊ အဲဒါတော့ ကြိုက်သွားပြီ၊ မင်းကျောင်းမှာ တုန်းက "ချီးယားလီဒါ"လုပ်ခဲ့ရတယ်မဟုတ်လား"

ရွန်နီက စီးကရက်ကို အားပါးတရရှိက်ပြီးမှ မေးသည် ။

"ဟုတ်တယ်။ ရှင်ဘယ်လိုသိလဲ"

ရွန်နီက သူမတစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းကျုံးကြည့်လိုက်၏။

"အို မင်းဟာ ချီးယားလီဒါတွေရဲ့ ပုံစံမျိုးပဲဟာ၊ မင်းဘယ်ကျောင်းမှာ နေခဲ့လဲ"

"ပါလိုအဲ(လ်)တို့မှာ "

"ဪ ဟုတ်လား၊ ငါကရက်(ဒ်)ဝု(ဒ်)မြို့တော်မှာ မွေးပြီး အဲဒီမှာ ကြီးတာ၊ မင်းနဲ့ ငါ လက်စသတ်တော့ အိမ်နီးချင်းတွေပဲ၊ ငါကဘတ်စကက်ဘောနဲ့ ပြေးခုန်ပစ်မှာ ပါတယ်"

မစ်ကီက ခေါင်းညိတ်ပြသည် ။
စိတ်ဝင်စားမှုရှိချင်ဟန်ဆောင်နေသည် ။ ဂျန်နီဆိုသောငယ်သည် အားကစားသမားတစ်ယောက်နှင့်တူ၏။

"အတော်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတာပဲ"

တကယ်တော့ သူမစိတ်မဝင်စားပါ။ ။ ဤစကားမျိုး သူမကြားဖူးနေကျ ဖြစ်၏။ သို့သော် ဂျန်နီသည် သူမညာသမျှယုံနေ၏။ ယောက်ျားတွေကို လိမ်ညာပြီးဖြန်းခြင်းသည် သူမလုပ်ငန်း။

အားကစားပြိုင်ပွဲများ တွင် ပြိုင်ဘက်အသင်းများ ဘက်မှ ပန်းပွားလေးများ ကိုင်မြှောက်၍ ကခုန်ရင်း ဦးဆောင်ဆော်သြအားပေးကြရသော စကတ်တိုနန့်နန့်ဝတ်ကျောင်းသူမချောလေးများ ၏ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း ဖြစ်၏။ ဒါကိုသူမ တတ်မြောက်နားလည်ခဲ့သည် မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ ဒီတစ်ယောက်ကတော့ အတော့်ကိုလွယ်သည် ။ ထို့ကြောင့် ဘော်ဘီပြောသည့်အတိုင်း အားလုံးစီစဉ်ထားသလို ဖြစ်လာဖို့ သေချာနေပြီ။

ဘော်ဘီမက်(စ်)ဝဲ(လ်)သည် အသက်နှစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်အရွယ်တွင်
အလွန်ကြည့်ကောင်းသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်လေသည် ။
သူ၏ ထူထဲသော ရွှေရောင်ဆံပင်သည် ပခုံးအထိ ရှည်လျား၏။
မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ ဆံပင်နှင့် ပို၍ တူ၏။ သူသည် အရပ်မြင့်ပြီး
ကိုယ်လုံးတောင့်တင်းသန်မာသည် ။ အသားအရေမှာ
နေရောင်ကောင်းကောင်း ခံထားရသဖြင့် ညိုနေသည် ။ သူ့ကို
ဘယ်လိုကြည့်ကြည့် လူချောလူခန့်တစ်ယောက်ဟု
သတ်မှတ်ရမည်ပင်တည်း။

သူလှုပ်ရှားသောအခါ ကြောင်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ညင်သာလှသည် ။
သူသည် လေ့ကျင့်ခန်းကောင်းစွာလုပ်ထားသော
အားကစားသမားတစ်ဦးပမာ လှုပ်ရှားလျစ်လျော်စွာဖြင့်
လှုပ်ရှားနိုင်သူဖြစ်သည် ။

သို့သော် ဘော်ဘီတစ်ကိုယ်လုံး၌ လေးစားစရာ၊
အထင်ကြီးစရာအကောင်းဆုံးသော အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းမှာ မူ သူ၏
မျက်လုံးများ ဖြစ်သည် ။ စူးရှခြင်း၊ ရိုင်းစိုင်းခြင်း နိမိတ်လက္ခဏာတို့
ပေါ်လွင်နေသော သူ့မျက်လုံးများ သည် သူ၏
ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှသော၊ ရက်စက်ကြမ်းတမ်းသော
အတွင်းသဏ္ဌာန်ကို ဖုံးအုပ်ထားနိုင်ခြင်း မရှိကြပေ။ သူ့မျက်လုံးများ
သည် မုဆိုးမျက်လုံးများ ဖြစ်၏။ ဘော်ဘီ၏ တည်ငြိမ်အေးဆေးသော
ပြင်ပသဏ္ဌာန်က ရက်စက်ကြမ်းတမ်းစွာ လုပ်ကိုင်နိုင်မှုကို
အသာလေးကွယ်ဝှက်ထားပေးသည် ။

ဘော်ဘီမက်(စ်)ဝဲ(လ်)သည် လူသတ်သမားတစ်ဦး ဖြစ်လေသည် ။

ဘော်ဘီသည်

အိမ်ငယ်လေး၏

ရှေ့ဘက်သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်တွင် ပင်စည်ကိုမှီ၍ ထိုင်ရင်း
သူဌေးဖြစ်ရေးကို စိတ်ကူးယဉ်နေသည်။ ။ သူတစ်နေ့နေ
သူဌေးဖြစ်ရမည်ဟု သူမျှော်လင့်ထားပြီးသား ဖြစ်၏။ အချိန်သာလိုမည်။
အခွင့်အရေးကောင်းတစ်ခု ပေါ်လာလျှင် လက်မလွှတ်ဖို့ နေရာမှန်မှာ
ရောက်ရှိနေဖို့ သာ အရေးကြီးသည်။ ။

ထိုအချိန်သို့ရောက်သောအခါ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဂရုမစိုက်ဘဲ
၎င်းအခွင့်အရေးကို လက်မလွှတ်တမ်း အမိအရ ဖမ်းယူနိုင်ဖို့
အဓိကဖြစ်သည်။ ။ ရက်စက်တန်လျှင် ရက်စက်ရမည်။ ကြမ်းစရာရှိလျှင်
ကြမ်းပစ်ရမည်။

ဘယ်သူသေသေ ငတေမာပြီးရောစိတ်ဓာတ်မျိုး ထားရမည်။

ဤကမ္ဘာလောကကြီးသည် ကြမ်းတမ်းသော၊ ခက်ခဲသော
ကမ္ဘာကြီးဖြစ်လေရာ မိမိကောင်းစားရေးအတွက် သူများ
တကာတွေထက် ပိုပြီးကြမ်းနိုင်၊ ရမ်းနိုင်၊ မိုက်နိုင်မှ
တော်ကာကျလိမ့်မည်ဟု ဘော်ဘီနားလည်ထားသည်။ ။

ဘော်ဘီဤအချက်ကို ခြွင်းချက်မရှိ ယုံကြည်သည်။ ။ ဤကား
အောင်မြင်ခြင်း၏ လျှို့ဝှက်ချက်။ တစ်ခုတည်းသော
စည်းကမ်းဥပဒေဖြစ်သည်။ ။

မိမိ၏ လမ်းခရီးရှေ့တွင် မည်သည့်အရာ၊ မည်သူ့ကိုမျှ ပိတ်ဆို့ခွင့်၊
ဟန့်တားခွင့်မပေးရ။ မိမိလိုချင်သော အရာတစ်ခုကိုမြင်လျှင်
ရအောင်ယူရမည်။ ထိုအရာကို ယူလို့ မရအောင် တစ်စုံတစ်ယောက်က
ဝင်ရှုပ်မည်ဆိုပါက ထိုလူကို သတ်ပစ်ရုံသာရှိ၏။ ရှင်းရှင်းကလေး
မဟုတ်လား။

လောကမှာ မိမိကောင်းစားရေး၊ ထိပ်ဆုံးရောက်ရှိရေးထက် ပိုပြီးအဓိကကျတာမရှိ။

သို့မှသာ ကမ္ဘာလောကကြီးထဲ၌ မိမိရှင်သန်နေထိုင်လိမ့်မည်။ ဘော်ဘီမက်(စ်)ဝဲ(လ်)သည် အသက်ရှင်သန်ကျန်ရစ်အောင် နေနိုင်သူ ဖြစ်၏။

အဝေးမှ ချဉ်းကပ်လာသော မော်တော်ကားစက်သံကို ကြားကြားချင်း ဘော်ဘီသည် အနံ့ရသော တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ပမာ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်လာသည် ။ မြေကြီးတွင် ခေါင်းငဲ့စောင်း၍ နားထောင်ကြည့်သည် ။ ထရပ်ကားတစ်စီး၏ စက်သံပါကလား။ မိကီသည် တာဝန်ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ပြီဟု အဓိပ္ပာယ်ရ၏။

ဘော်ဘီသည် ညင်သာသိမ်မွေ့စွာ မတ်တတ်ထပြီး မြေကြီးပေါ်ချထားသော နှစ်လုံးပြူးသေနတ်ကို ကောက်ယူသည် ။ အိမ်ငယ်လေး၏ ဘေးတစ်ဖက်ခြမ်းရှိ အရိပ်များ အောက်သို့ ခပ်မှန်မှန်လေး လျှောက်သွားသည် ။ သူသည် လူမမြင်နိုင်ရန် နေရာတစ်ခုရွေးပြီး ပုန်းနေသည် ။ လမ်းအစွန်အဖျားတွင် အိမ်ငယ်လေးရှိရာသို့ ကွေ့ဝင်လာသော ထရပ်ကားကြီးကို လှမ်းမြင်ရသည် ။ မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်း၌ ဖုန်ထနေသော ကားလမ်းသွယ်ကလေးတွင် ထိုးရပ်သည် ။

ဂျန်နီသည် ယာဉ်မောင်းခန်းထဲမှ ဆင်းလာသည် ။ မိကီအား လက်ကမ်းပေးပြီး ဆင်းစေ၏။ ဂျန်နီသည် လမ်းဆုံးရှိ တောင်ကမ်းပါးအစွန်းတွင် တည်ရှိသော သစ်သားအိမ်အဟောင်းနှင့် ကားဂိုဒေါင်တို့ ကို ကြည့်လိုက်သည် ။

အင်မတန်ချောင်ကျသော နေရာကလေးပါလား။ ဤနေရာကို

ကောင်းကောင်း မှတ်မိအောင်တော့ လုပ်ထားရဦးမည်။

"တယ်ကောင်းပါလား။ မင်းအိမ်ပေါ်ကနေကြည့်ရင် အောက်ဘက်က တောင်ကြားဒေသတစ်ခုလုံးကို ကောင်းကောင်း မြင်ရမှာ ပေါ့။ ညဘက်ဆိုရင်လည်း ဇိမ်ပဲနော်"

ရွှန်နီက ပြုံးစိစိနှင့်ပြောသည် ။

"အိမ်က ပြန်ပြင်ရဦးမယ်လေ၊ ကျွန်မအဘွားဆီက အမွေရထားတာ၊ ပြင်မလို့ ဟာ ဒီပြင်အလုပ်တွေရှုပ်နေတာနဲ့ မပြင်အားသေးဘူး၊ ဒီခေတ်မှာ အစစအရာရာ စရိတ်ကလည်း အတော်ကြီးသားကလား၊ ဘယ်သူမှ လည်း ပိုက်ဆံပေးပြီး မခိုင်းနိုင်ဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာပဲ လုပ်ရတယ်၊ ကျွန်မအချိန်ပိုရှိမှ ပဲ လုပ်ဖြစ်တယ်၊ ကြာတော့ကြာတာပေါ့"

"အင်း ... မင်းပြောတာ ငါသဘောပေါက်တယ်၊ ငါကအိမ်ဆေးသုတ်တာတို့ ၊ လက်သမားလုပ်တာတို့ လောက်တော့ နည်းနည်းရပါတယ်၊ ငါ့မှာ ပစ္စည်းသယ်ဖို့ ထရပ်ကားတစ်စီးလည်း ရှိတယ်၊ မင်းအကူအညီလိုရင် ငါ့ကိုအချိန်မရွေးခေါ်စမ်းပါ"

"ကျွန်မဒါဆို တကယ်ခေါ်လိုက်မှာ နော်"

"ခေါ်ပါ တကယ်လုပ်ပေးမှာ ပါ"

မိကီသည် အိမ်သို့လမ်းလျှောက်သွားသည် ။

" လာလေ၊ ရှင်တို့ ကို ကျွန်မဘီယာတိုက်ဖို့ အကြွေးရှိသေးတယ်လေ"

ရွှန်နီက သူမနောက်က လိုက်သွားသည် ။ အင်ဒီသည် ယာဉ်မောင်းဘက်ခြမ်းမှ ဆင်း လာပြီး သူ့နဖူးကို ချွေးစို့နေသော

အနီရောင်လည်စည်းပဝါအဟောင်းကြီးဖြင့် ချွေးသုတ်သည်။ ။

"ငါ့ခုလိုက်လာခဲ့မယ်ဟေ့၊ အင်ဂျင်ပူနေလို့ ရေဒီယေတာအဖုံး ဖွင့်ထားရဦးမယ်။ ကလေးမ ရေတစ်ပုံးလောက်ရနိုင်မလား"

မိကီသည် အိမ်ရှေ့တံခါးဝ၌ ရပ်ပြီး ကားဂိုဒေါင်ဘေးရှိ အစိမ်းရောင်ရေပိုက်လုံးခွေဆီ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ။

"အဲ ဒီ မှာ ရေပိုက်ရှိတယ်၊ ရှင့်ဘာသာ ငဲ့ယူချေ၊ ရေပိုက်ဖွင့်ဖို့ ပလာယာတော့ လိုမှာပဲ၊ ဘုံပိုင်ခေါင်းမရှိဘူး၊ အဲဒါလည်း ကျွန်မပြင်မလို့ ဟာ ခုထိမပြင်ဖြစ်ဘူး"

"ငါ့မှာ ပလာယာပါပါတယ်"

မိကီနှင့် ဂျန်နီတို့ နှစ်ဦး အိမ်ထဲဝင်သွားကြသည်။ ။

အင်ဒီသည် ထရပ်ကားရှေ့တည့်တည့်သို့ ဖြည်းညင်းစွာလျှောက်သွားပြီး စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ ။ လေးလံသော ကားစက်ဖုံးကိုဖွင့်ပြီး သတ္တုတံတစ်ချောင်းဖြင့် ထောက်လိုက်သည်။ ။ ရေဒီယေတာမှာ အခိုးတလူလူထွက်နေသည်။ ။ အနီရောင်လည်စည်းပဝါဖြင့် အဖုံးကို သတိထားအုပ်ပြီး လှည့်ဖွင့်သည်။ ။ သူ့လက်များ အပူမလောင်အောင် သတိထားရသေးသည်။ ။ အဖုံးကလေးကို တစ်ချက်လှည့်ဖွင့်လိုက်သည် နှင့် ရေနွေးငွေ့များ ရှူခနဲပန်းထွက်လာသည်။ ။ အင်ဒီသည် ကျယ်လောင်စွာဖြင့် ရေရွတ်ရင်း သူ့လက်ချောင်းများကို ပွတ်မိသည်။ ။

သူသည် အိမ်ကို ကျောပေးရပ်နေသောကြောင့် အိမ်၏ အရိပ်ကိုခိုကာ သူ့ကိုချောင်းကြည့်နေသော ဘော်ဘီမက်(စ်)ဝဲ(လ်)အား မမြင်မိပေ။ တစ်မိနစ်နီးပါးခန့် ကြာသည် အထိ

ဘော်ဘီမလုပ်ရှားသေး။ သူ့ရှေ့ဘက်ရှိလူကို အကဲခတ်နေသည် ။
ဒီလူကို သူသတ်ပစ်ရတော့မည်။ ဘော်ဘီမသတ်ရဲသောကြောင့်မဟုတ်။
ထိုလူကို သနားသောကြောင့်မဟုတ်။ ဘော်ဘီသည် လူသတ်ရမှာ ကို
သဘောကျနေ၏။ လူသတ်ခြင်းသည် ဘော်ဘီအား ဆေးရှူခြင်းထက်
ပို၍ ဇိမ်တွေ့စေသည် ။ ထူးခြားသော ခံစားမှုတစ်မျိုးကို ရရှိစေ၏။
အခြားယောက်ျားများ ကာမရောဂါကိစ္စကြောင့် စိတ်တက်ကြွသကဲ့သို့
လူသတ်ခြင်းဖြင့် သူလည်း စိတ်တက်ကြွစမြဲ ဖြစ်၏။

ဒါနန်းမြို့အနီး စပါးကွင်းထဲတွင် ပုန်းအောင်းနေသော
ဗီယက်ကောင်း လက်ဖြောင့်သေနတ်သမားတစ်ဦးမှာ ဘော်ဘီ၏
ပထမဆုံးသားကောင် ဖြစ်ခဲ့ရပုံကို သူဝိုးတဝါး မှတ်မိနိုင်သေး၏။

ဘော်ဘီသည် ရန်သူ၏ နောက်မှ အသာလေးကပ်ဝင်ပြီး
လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပါးစပ်ကိုပိတ်ကာ အခြားလက်တစ်ဖက်ဖြင့်
ဝမ်းဗိုက်ကို ဓားဖြင့်ထိုးသွင်းလိုက်သည် ။ ဤနည်းကို အထူးတပ်ဖွဲ့
ကွန်မန်ဒိုသင်တန်းတွင် တတ်မြောက်ခဲ့၏။ အင်မတန်လွယ်ကူသော
နည်း ဖြစ်၏။

ဗီယက်ကောင်ငနဲသည် ကြောက်လန့်သော၊ နားမလည်သော
မျက်လုံးများ ဖြင့် သူ့ကိုပြန်မော့ကြည့်မိသည် ။ ၎င်းဘာသာ
သေမင်းလက်ထဲ ကျရောက်ရခြင်းကို မယုံကြည်နိုင်ရှာသေးချေ။
သို့သော် သူသေရပြီဖြစ်ကြောင်းတော့ သိသွားပြီ။

တစ်စက္ကန့်တွင် သူသည် အသက်ရှူနေသော၊ အသက်ရှင်နေသော
လူသားတစ်ဦးဖြစ်သည် ။

နောက်တစ်စက္ကန့်တွင် သူသည် ဘာမျှအသုံးမဝင်သော
သက်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခု ဖြစ်သွားလေသည် ။

အမဲသားတစ်တုံးနှင့် ဘာမျှမခြားတော့ပါ။

ထိုအခိုက် ဘော်ဘီသည် ခေါင်းထဲချာချာလည်သွားပြီး နားထဲ၌ တဝီဝီမြည်လာသည်။ ။

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး လျှပ်စစ်ဓာတ်အားများ ထိုးသွင်းပေးလိုက်သလို၊
စွမ်းအားသစ်တစ်မျိုး ဖြည့်ဆည်းပေးလိုက်သလို၊
အသက်သွင်းပေးသလို ဖြစ်သွားသည်။ ။

ထိုနောက်ပိုင်းတွင် ဘော်ဘီသည် ရန်သူများကို
ထပ်မံသတ်ဖြတ်ခဲ့ရသည်။ ။ ဗီယက်နမ်မှာ ရော
အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှာ ရော လူတွေသတ်ပစ်ခဲ့သည်။ ။

သို့သော် သူသည် လူတစ်ယောက်ကိုသတ်ရတိုင်း
၎င်းခံစားမှုအဆန်းတစ်မျိုးကို အမြဲတမ်းခံစားရပြီး
သဘောကျကျေနပ်မိသည် သာ ဖြစ်၏။

ဘော်ဘီသည် ထိုခံစားမှုကို ပြန်စဉ်းစားရင်း ထရပ်ကားရှေ့ရှိလူ၏
နောက်ကျောသို့ အသာလေးချဉ်းကပ်သွားသည်။ ။ ဆီသုတ်ထားသော
ဓားအိမ်ထဲမှ ကွန်မန်ဒိုဓားမြှောင်ကို ဆွဲထုတ်၍ အင်ဒီအား
ထိုးထည့်လိုက်သည်။ ။

အင်ဒီသည် အသက်ထွက်ထွက်ချင်း ဆန့်ငင်ဆန့်ငင်ဖြစ်သွားသည်။ ။
အင်ဒီလုံးဝငြိမ်ကျသွားသည် အထိ သူ၏ ပျော့ခွေးသွားသော
လေးလံလှသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ဘော်ဘီတင်းကျပ်စွာ
သိုင်းဖက်ထားသည်။ ။ စက္ကန့်အနည်းငယ်အတွင်း၌ပင်
ကိစ္စပြီးစီးသွား၏။

ဘော်ဘီသည် မျက်လုံးများကို မှီ တံထားသည်။ ။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး

စိတ်တက်ကြွမှုကြောင့် ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထနေသည် ။ သူ့နားထင်မှာ တဒိတ်ဒိတ်နှင့် သွေးကြောများ ခုန်နေသည် ။

သူသည် ဆယ်မိုင်အမြင့်မှ အာကာသကိုဖြတ်ပြီး ပြုတ်ကျလာသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည် ။

သူသည် တိမ်တိုက်များကို ထိုးဖောက်ထွက်လာသော မိုးကြိုးဖြစ်သည် ။

သူသည် နတ်ဘုရားတစ်ပါး ဖြစ်၏။

ဘော်ဘီသည် လက်တွေ့အခြေအနေသို့ အာရုံပြန်ပြောင်းပြီး အလောင်းကို မြေကြီးပေါ်ဂရုတစိုက်ချသည် ။ မိမိအဝတ်အစားများ ပေါ်သွေးမပေရန် အထူးသတိထားရ၏။ ဓားသွားပေါ်မှ သွေးများကို အလောင်း၏ ရှပ်အင်္ကျီဖြင့်သုတ်ပြီး ဓားအိမ်ထဲပြန်ထည့်သည် ။ အင်ဒီသည် သွေးအိုင်ထဲတွင် ပက်လက်လဲနေပြီး သူ့ပါးစပ်ကြီးမှာ ဟောင်းလောင်းပွင့်နေသည် ။ သူ့အော်သံကို မည်သူမျှကြားနိုင်မည်မဟုတ်။

အင်ဒီသည် အလောင်းကောင်တို့ ၏ ထုံးစံအတိုင်း အကျည်းတန်သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေချေပြီ။

ဘော်ဘီသည် စောစောကပုန်းနေရာသို့ ပြန်သွားသည် ။ သူထားရစ်ခဲ့သော နှစ်လုံးပြုးကို ပြန်မယူသည် ။ အိမ်ထဲမှ မိကီနှင့်ဂျွန်နီတို့ ၏ ရယ်မောသံများကို ကြားရ၏။ ဘော်ဘီသည် အနီးဆုံးပြတင်းပေါက်တစ်ပေါက်နား တိုးသွားသည် ။ မီးဖိုခန်းထဲတွင် လက်ဆေးခွက်အနီး၌ သူတို့ နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိုက်ကြည့်ရင်း ရပ်နေကြသည် ။ ဂျွန်နီက မိကီ၏ နှုတ်ခမ်းကို ဖွဖွကလေးကုန်းနမ်းရန်ကြိုသည် ။ မိကီက ကနွဲ့ကလျနှင့်

တွန်းထုတ်သည် ။ တစ်စုံတစ်ခု ခပ်တိုးတိုးလေးပြောသည် ။
ဘော်ဘီမကြားရ။ သူမက တံခါးပေါက်ဆီ မေးထိုးပြသည် ။
နှစ်ယောက်သား ရယ်လိုက်ကြပြန်သည် ။ ဘော်ဘီသည်
ပြတင်းပေါက်နားမှ ပြန်ဆုတ်ခွာသည် ။ မှောင်ရိပ်ခိုပြီး
အိမ်ဘေးကပ်လျှောက်သွားသည် ။

ထရပ်ကားဆီ ရောက်သောအခါ အင်ဒီ၏ အလောင်းကို
တစ်ချက်ငုံ့မကြည့်ဘဲ ကျော်သွားသည် ။
ယာဉ်မောင်းခန်းပြတင်းပေါက်မှ လက်တစ်ဖက်လျှိုသွင်းပြီး
ကားဟွန်းကို သုံးကြိမ်ဆက်တိုက်တီးလိုက်သည် ။
တောင်ကြားဒေသအတွင်း၌ ပဲ့တင်ထပ်သွားသည် ။

ထို့နောက် ဘော်ဘီသည် ကားကိုဟန်ကျကျမှီရပ်ပြီး နှစ်လုံးပြူးကို
ပင့်၍ ကိုင်ထားသည် ။ သေနတ်မောင်းနှင်ခုစလုံးကိုပါ
ချောက်ခနဲမြည်အောင် တင်လိုက်၏။

အတန်ကြာသောအခါ အိမ်ငယ်လေး၏ တံခါးပေါက်မှ
ရွန်နီထွက်လာသည် ။ ရွန်နီသည် မိမိပျင်းရိဖွယ်ရာကောင်းသော
နဲ့ တစ် နဲ့ မှာ အခြေအနေပြောင်းလဲတိုးတက်လာခြင်းကြောင့်
အလွန်ပီတိဖြစ်လျက် ရယ်မောနေဆဲရှိ၏။

"ဗျို့ ... အင်ဒီ၊ ခင်ဗျားကြီးကလည်း ကြာလှချေလား။ ခင်ဗျားလည်း
အဲ ... အဲ"

မြေ ကြီး ပေါ် မှာ တောင့်တောင့်ကြီးသေနေသော အင်ဒီ၏
အလောင်းကို မြင်သောအခါ ရွန်နီစကားပြတ်သွားလေသည် ။
သူမုက်နှာလွှဲရန် ကြံသော်လည်း မအောင်မြင်ချေ။

"ဘုရား ... ဘုရား"

ရွှန်နီသည် မယုံနိုင်စွာဖြင့် ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

သူမြင်ရသောမြင်ကွင်းကို သူလုံးဝလက်မခံနိုင်။ နားမလည်ပါ။
သောက်ထားသော ဘီယာများ ပင် ရင်ထဲပျို့တက်လာသည် ။ သူအန်ချင်
လာပြီ။ မအန်မိအောင် မနည်းထိန်းချုပ်ထားပြီး အင်ဒီအလောင်းမှ
မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်သည် ။

ဘော်ဘီမက်(စ်)ဝဲ(လ်)သည် ထရပ်ကားကိုမှီရပ်ပြီး နှစ်လုံးပြူးနှင့်
သူ့ကိုချိန်ထားကြောင်း တွေ့ရလေသည် ။ နှစ်လုံးပြူးမှ
ပြောင်းနှစ်ခုသည် ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းနှစ်ခုနှင့်တူ၏။

ရွှန်နီသည် သေရတော့မည်ဟု သိလိုက်၏။

ကျွန်တော့်ကို မသတ်ပါနဲ့ ၊ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ရှိခိုးပါတယ်ဗျာ။
ကျွန်တော့်ကို မသတ်ပါနဲ့ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်မသိပါဘူး၊
ခင်ဗျားလိုချင်တာ အကုန်ယူသွားပါ။ လုပ်ချင်တာလုပ်ပါ။
ကျွန်တော့်အသက်တော့ ချမ်းသာပေးပါ"

ရွှန်နီသည် တုန်လှုပ်စွာဖြင့် လက်နှစ်ဖက်မြှောက်ပြရင်း
တောင်းပန်နေသည် ။ ဘော်ဘီက စကားတစ်ခွန်းမဟာ။ ပြုံးနေသည် ။

"ကျွန်တော့်ပိုက်ဆံအိတ် လိုချင်သလား၊ ယူသွားပါ၊ ဒေါ်
လာလေးဆယ်ပဲပါတယ်ဗျ၊ ဒါပေမဲ့ ယူသွားစမ်းပါ ဟုတ်လား၊
ကျွန်တော့်မှာ ဒါပဲပါလို့ ပါ"

ရွှန်နီသည် ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဘောင်းဘီဖင်ကပ်အိတ်ထဲမှ
ကတုန်ကယင်နှင့် ဆွဲထုတ်သည် ။ ငွေစက္ကူများကိုထုတ်ပြီး
ပိုက်ဆံအိတ်ကို မြေကြီးပေါ်ပစ်ချလိုက်သည် ။ ဘော်ဘီမြင်ရအောင်
အစိမ်းရောင်ငွေစက္ကူရွက်များကို ရှေ့တိုး၍ ပြသည် ။

"ဒီ မှာ ကြည့်ပါ ဒါအကုန်ပဲ" ကျွန်တော်ကျိန်ရဲပါတယ်၊ ရော့ ...
ခင်ဗျားအပိုင်ယူသွား"

ရွန်နီသည် ဘော်ဘီဆီသို့ ပြဇာတ်ထဲက
လူပြက်တစ်ဦးလမ်းလျှောက်သလို ကိုးရီးကားရားနှင့်လျှောက်ရင်း
ချဉ်းကပ်သွားသည်။ သူ့အသံက ပို၍ တိုးဝင်သွား၏။

"ရော့ ... ယူလေဗျာ၊ လာယူပါ"

ရွန်နီ ရှေ့ဆက်ပြောခွင့် မရှိလိုက်ချေ။ နှစ်လုံးပြူးကျည်ဆန်များက
သူ့မျက်နှာနှင့် ရင်ဘတ်သို့လာမှန်သည် ။
လည်ပင်းပြတ်လုမတတ်ဖြစ်သွားပြီး သူ့တစ်ကိုယ်လုံး သဲပြင်ပေါ်သို့
လဲကျသွားသည်။ မြေကြီးပေါ်မကျမီပင် သူ့အသက်ထွက်သွား၏။

အိမ်ငယ်လေးထဲမှ မိကီထွက်လာသည်။ သူမသည် မြေကြီးပေါ်မှ
အလောင်းနှစ်လောင်းကို စိတ်မဝင်စားစွာဖြင့် ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ ။
သွေးနံ့ကြောင့် ယင်ကောင်များ ပင် အံ့ လာပြီ။

ဘော်ဘီသည် နှစ်လုံးပြူးကိုပြန်ချပြီး မိကီဆီလျှောက်လာသည်။ ။

"ကျွန်မ တာဝန်ကျေရဲ့ လား"

သူမက ဘော်ဘီထံမှ ချီးမွမ်းစကားတောင်းခံသော
လေသံဖြင့်မေးသည်။ ။

"ကျေပါတယ်၊ မင်းတော်တယ် သိပ်တော်တယ်၊ ကဲ ...
ဒီအလောင်းတွေကို ဒီကဖယ်ပြီး တောင်ကြားအောက်ကလျှိုထဲမှာ
သွားမြှုပ်ကြရအောင်။ ပြီးရင် အဖွဲ့သားတွေကို တို့ အစီအစဉ်အားလုံး
ချောမောကြောင်း သတင်းပို့ရမယ်"

မိကီက ခေါင်းညိတ်သည်။ ။

"ဟုတ်ကဲ့ ...ဘော်ဘီ"

ဘော်ဘီက သူမအား စူးရှစွာငုံ့ကြည့်သည် ။ သူမ၏ ပါးပြင်ကို
သူ့လက်ဖမိုးဖြင့် အသာလေးပွတ်သပ်လိုက်၏။ မိကီကပြုံးသည် ။

"ငါသိပ်ပျော်တယ်ကွာ"

ဘော်ဘီကပြောသည် ။

အခန်း (၂)

မိုးကောင်းကင်ပေါ်မှ ငုံ့ကြည့်လျှင်
ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့တော်ကြီးသည် အလွန်ကြီးမားကျယ်ပြန့်ပြီး
ရင်သပ်ရှုမောဖွယ်ရာကောင်းလှသော မြင်ကွင်းတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။ ။
Golden Gate တံတားကြီးသည် ပင်လယ်အော်ကို မင်းမူစိုးစံထားပြီး
နေရောင်ခြည်ထဲ၌ လိမ္မော်ရောင်တောက်ပနေသည်။ ။
ကြေးနန်းကုန်းမြင့်ပေါ်ရှိ ကွိုက်မျှော်စင်အဆောက်အဦသည်
မိုးသားထဲအထိ ထိုးထောင်ထွက်နေသည်။ ။ ၎င်းအနီးရှိ
ပိရမစ်ပုံသဏ္ဌာန် ထရန်(စ်)အမေရိကန်ရုံး အဆောက်အဦကြီးသည်
မြို့လယ်ကောင်တစ်ဝိုက်ရှိ မိုးမျှော်တိုက်ကြီးများ အကြားဝယ်
နာဆာအဖွဲ့ကြီးမှ လွတ်တင်မည့် ဒုံးပျံကြီးတစ်ခုအလား
ပေါ်လွင်လျက်ရှိ၏။ တရုတ်တန်းရပ်ကွက်နှင့်
မြောက်ဘက်ကမ်းခြေရပ်ကွက်တို့ ရှိ လမ်းများ သည်
ပုရွက်ဆိတ်များကဲ့သို့ များ ပြားလှသော ခရီးသည် များ ဖြင့်
ပြည့်ကျပ်မြဲရှိသည်။ ။ ရောင်ပြန်ထနေသော ပင်လယ်အော်ကြီးထဲတွင်
ကုန်တင်သင်္ဘောများ ၊ အပျော်စီးလှေများ ၊ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်
ပို့ဆောင်ရေး မော်တော်ယာဉ်များ ဖြင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်။ ။

အယ်(လ်)ကာထရာ(စ်) အကျဉ်းထောင်ဟောင်းကြီး၏ အရောင်မှ
ဝန်နေသော မီးခိုးရောင်အုတ်နံရံများ ပင်လျှင် ယခင်လို သြဇာအာဏာ

ဟိတ်ဟန်မရှိတော့ဘဲ ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်ထဲက ကျွန်းတစ်ကျွန်းပေါ်ရှိ
ရဲတိုက်ကြီးတစ်ခုအသွင်ကို ဆောင်နေသည်။

ဤမြို့တော်ကြီးသည် အံ့ဩရှုမငြီးဖွယ်ကောင်းသော အလှအပနှင့်
ခံညားမှုကျက်သရေတို့ဖြင့် အတိပြီးသော မြို့တော် ဖြစ်၏။

သံမဏိအဆောက်အဦများ နှင့် ကွန်ကရစ်လမ်းမများကိုသာ
ဖျောက်ပစ်လိုက်ပါက မာကိုပိုလို၏ စိတ်ကူးထဲက ရွှေရောင်လွှမ်းသော
ဆိပ်ကမ်းတစ်ခု ဖြစ်လာပေလိမ့်မည်။

ပင်လယ်အော်လမ်းမှ အနောက်ဘက်သို့ ဦးတည်မောင်းလာသော
အမှတ်အသားတံဆိပ်စသည် တို့ လုံးဝမပါရှိသည့် ရဲကားကို
မောင်းနှင်နေသော ဟယ်ရီကယ်လဟန်က
ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့တော်ကြီးကို ယင်းသို့မကြည့်တတ်၊
မမြင်တတ်ပါချေ။

ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့ရဲတပ်ဖွဲ့ကြီး၏ လူသတ်မှုစုံစမ်းရေးဌာနခွဲမှ
ရဲစုံထောက်တစ်ဦးအနေဖြင့် ဟယ်ရီသည် သူပတ်ဝန်းကျင်ကို
လူသတ်သမားများ ၊ သူခိုးများ ၊ လုယက်သူများ ၊ မုဒိမ်းသမားများ ၊
ပြည့်တန်ဆာများ ၊ ဇိမ်ခေါင်းများ ၊ ဆေးသမားများ ၊ ဆေးရောင်းသူများ
၊ လူလိမ်လူရှုပ်များ ပြည့်လျှံနေသော မြို့ကြီးတစ်မြို့အဖြစ်သာ
မြင်မိလေသည်။

ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည် တစ်ဦးက အလှအပ ကျက်သရေအပေါင်းတို့
ကို မြင်တွေ့သော်လည်း ဟယ်ရီကတော့
ရာဇဝတ်မှုပေါက်ဖွားရာဒေသတစ်ခုအဖြစ်သာ မြင်တွေ့တတ်သည်။

ရဲဝန်ထမ်းအဖြစ် လုပ်သက် ၂၀ ရှစ်ပြီဖြစ်သောဟယ်ရီသည်
ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့တော်၏ အမှောင်ဘက်ခြမ်း

အကျည်းတန်သောမျက်နှာကို ကောင်းစွာမြင်တွေ့ဖူးပြီးခဲ့လေပြီ။
ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့လေပြီ။

မှောင်မည်းသော လမ်းကြိုလမ်းကြားများ ၊ ဆောင်ကြာမြိုင်များ ၊
အကြောနှိပ်ခန်းများ ၊ ဆင်းရဲသားတို့ နေထိုင်ရာတိုက်ခန်းများ ၊
တစ်ညတာအိပ်ခံ တစ်ဒေါ်လာယူသော ဟိုတယ်အစုတ်ပလုတ်များ ၊
အပေါစားဘားဆိုင်များ ဘယ်နေရာမှာ ရှိကြသည် ကို ဟယ်ရီသိ၏။

စာရင်းဇယားများ အရ ပြီးခဲ့သောငါးနှစ်တာအတွင်း
ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့တော်၌ ရာဇဝတ်မှုကြီးများ ဖြစ်ပွားမှုနှစ်ဆ
တိုးတက်ခဲ့ကြောင်း သိရသည် ။ မနှစ်ကနှင့်ယှဉ်လျှင်
လူသတ်မှုဆယ်ရာခိုင်နှုန်း တိုးပွားလာသည် ။
မုဒိမ်းမှုနှစ်ဆယ့်ခြောက်ရာခိုင်နှုန်း၊ ခိုးမှုလေးဆယ့်နှစ်ရာခိုင်နှုန်း၊
လိမ်လည်မှု နှစ်ဆယ့်ကိုးရာခိုင်နှုန်း၊ မော်တော်ကားခိုးမှု
သုံးဆယ့်တစ်ရာခိုင်နှုန်း စသည် စသည် ဖြင့် တိုးလာသည် ။
လျော့သွားသည့်ပြစ်မှုဟူ၍ မရှိ။

ဤကိန်းဂဏန်းများကို လိုက်မှတ်ရင်းနှင့် လူတစ်ဦးရူးသွားနိုင်သည်
။ စိတ်ဓာတ်ကျဖွယ် ကောင်းလေစွ။

ကမ္ဘာပေါ်၌ အတော်ဆုံးသော ရဲတပ်ဖွဲ့များ ထဲမှ
ရဲဝန်ထမ်းတစ်ဦးအနေနှင့် ဟယ်ရီသည် အခြေအနေအရပ်ရပ်တို့ မှာ
ပို၍ ဆိုးရွားလာလျက်ရှိကြောင်း ကောင်းစွာသဘောပေါက်မိလေသည် ။
ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့ကြီးသည် လည်း အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၏
အခြားအခြားသော မြို့တော်ကြီးများ နှင့် မည်သို့မျှ
ခြားနားချက်မရှိပါပေ။

အခြေအနေက အားလုံးအတူတူပင် ဖြစ်ကြသည် ။

လက်ရှိအခြေအနေအတိုင်းသာ ဆက်သွားမည်ဆိုပါက
နောင်အနှစ်နှစ်ဆယ်အကြာတွင် မြို့တော်ကြီးများ သည် နေထိုင်ရန်
လုံးဝသင့်တော်တော့မည် မဟုတ်ပေ။

"ဟေ့ ဟယ်ရီ"

ဟယ်ရီသည် သူ့ဘေးတွင် ထိုင်နေရင်း အိတ်ဆောင်ရေဒီယိုလေးကို
နားထောင်နေသော ဝတုတ်ကြီးဖရန့်(ခ်)ဒီဂျော်ဂျီယိုအား
လှည့်ကြည့်လိုက်သည် ။

"ဘာလဲ"

"နက်ဖြန်ည ငါ့အိမ် လာပြီး ညစာစားပါလား"

ဒီဂျော်ဂျီယိုက သံမှန်ဖြင့်ပြောလိုက်သည် ။

"ငါ့မိန်းမအိုင်ရင်းက မင်းကြိုက်တဲ့ ဟင်းတွေ ချက်ထားမယ်တဲ့ "

ဟယ်ရီက သူ့တွဲဘက်ဖြစ်သူအား မသင်္ကာသောမျက်လုံးများ ဖြင့်
ကြည့်လိုက်သည် ။

"ကဲ ... ဒီတစ်ခါ ဘယ်တစ်ယောက်တုံးဗျာ"

"ဘယ့်နှယ့် ... ဘယ်နှယ့်"

"ကျွန်တော်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဖို့ ခင်ဗျားတို့ စီစဉ်ထားတဲ့
မိန်းကလေးကိုမေးတာ"

"ဟေ့"

"အံ့မယ် ... ဖရန့်(ခ်)ရယ် လုပ်မနေပါနဲ့ ၊ ခင်ဗျားအကြောင်း
ကျွန်တော်သိပါတယ်"

ဒီဂျော်ဂျီယို စိတ်ထိခိုက်သွားပုံရ၏။

"ဟယ်ရီရယ် ပေါက်ပေါက်ရှာရှာကွာ၊ မင်းနဲ့
ငါသူငယ်ချင်းတွေမဟုတ်လား၊ ငါအဲသလို လုပ်ရက်ပျံ့မလားကွ"

"ဟုတ်ပါတယ် သူငယ်ချင်းတွေပဲ ဒီတစ်ခါ ကောင်မလေးက
ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲ"

"မင်းကိုငါ ညာလို့ မရပါဘူး ဟယ်ရီ"

"အေး ... ခင်ဗျားမညာပေမယ့် အိုင်ရင်းကညာမှာ ပဲ၊
သူကကျွန်တော့်ကို အမြဲတမ်းကောင်မလေးတစ်ယောက်ယောက်နဲ့
ရည်းစားဖြစ်အောင် လုပ်ပေးနေတာ၊ ကျွန်တော်
နောက်အိမ်ထောင်ပြုသင့်ပြီလို့ သူယူဆမှန်း ခင်ဗျားရောကျွန်တော်ပါ
သိသားနဲ့ ၊ အရင်လတုန်းကလည်း ကျွန်တော့်ကို
ကလေးနှစ်ယောက်အမေ တစ်ခုလပ်မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့
တွေ့ပေးခဲ့သေးတယ်၊ သူ့အရင်တုန်းကတော့ မိခင်နဲ့ အတူနေတဲ့
ကျောင်းဆရာမတစ်ဦး၊ "ဗီဗီယန်ဘယ်သူ"ဆိုလားပဲ၊
နောက်ကနာမည်တစ်လုံးတော့ မေ့သွားပြီ၊ ကျွန်တော်ဘာကိုဆိုလိုသလဲ
ခ င် ဗျား သ ဘော ပေါ က် မှာ ပါ၊ ခင်ဗျားအိမ်မှာ
ကျွန်တော်ညစာလာစားတိုင်း ကျွန်တော်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ့်
မိန်းမတစ်ယောက်မဟုတ်တစ်ယောက် အမြဲရှိနေတာ တိုက်ဆိုင်မှုတော့
မဟုတ်နိုင်ဘူးဗျ၊ ဒီတစ်ခါ ဘယ်သူလဲဗျ၊ ပြောစမ်းပါ ဖရန့်(ခ်)"

ဒီဂျော်ဂျီယိုသည် စိတ်ပျက်စွာဖြင့် သက်ပြင်းချလိုက်သည် ။
ဤအကြံအောင်မြင်မည်မဟုတ်ကြောင်း စောစောကတည်းက
သူသိပြီးသား။ အိုင်ရင်းကိုလည်း ပြောခဲ့ပြီးပြီ။ အင်း ...
အိုင်ရင်းအကြံကို မိမိဘာကြောင့် လက်ခံနားထောင်မိရသလဲ။

"အဲ ... သူက အိုင်ရင်းရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ပဲ၊

စာကြည့်တိုက်မှူးတစ်ယောက်ဆိုလား ဘာလား၊ အိုင်ရင်းက သူနဲ့
မင်းနဲ့ ဆို သိပ်အတွဲညီမှာ ပဲလို့ ယူဆထားတယ်ကွာ"

"ကောင်း ... သိပ်ကောင်း"

ဒီဂျော်ဂျီယို ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ။

"သူ ရုပ်မဆိုးပါဘူး ဟယ်ရီရာ၊ ခြေတံလည်း လှတယ်"

ဟယ်ရီက မယုံနိုင်ပါ။

"စာကြည့်တိုက်မှူးတဲ့ ၊ သိပ်ထူးခြားတဲ့ မိန်းမပဲ"

ဟယ်ရီက ရေရွတ်လိုက်သည်။ ။

ထိုအခိုက် ကားထဲရှိရဲအဖွဲ့ ရေဒီယိုစက်မှ အသံဗလံများ
မြည်လာသည်။ ။

"စာဗင်တီး(စ်)ရိပ်သာလမ်းမှ ကားတစ်စီးနောက်ကို ကားတစ်စီးက
ဝင်တိုက်မှုဖြစ်နေတယ်၊ အခင်းဖြစ်ပွားရာမှာ ယာဉ်ထိန်းရဲအဖွဲ့ဝင်တွေ
ရောက်နေပြီ၊ လမ်းပိတ်ဆို့မှုဖြစ်သွားလို့ တခြားယာဉ်တွေကို
လမ်းပြောင်းမောင်းခိုင်းရတယ်၊ ရဲကားအားလုံး
တခြားလမ်းတွေကသွားကြဖို့ အကြံပေးပါရစေ"

ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိ ရဲကြပ်ကြီးတွမ်မီးလား၏ အသံမှန်း
ဟယ်ရီသိလိုက်သည်။ ။ ရဲသင်တန်းကျောင်းမှာ တုန်းက မီးလားနှင့်
ဟယ်ရီမှာ သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြ၏။

"ဒီကနေ ဘယ်ဘက်ချိုးလိုက်ရင် ကောင်းမယ်ဟယ်ရီ"

ဒီဂျော်ဂျီယိုက အကြံပေးသည်။ ။

ဟယ်ရီက ခေါင်းညိတ်ပြီး ကားကိုဆတ်ခနဲ ကွေ့ချသည်။ ။

တက္ကစီကားတစ်စီးကဲ့သို့ အဝါရောင်သုတ်ထားသော
မာ့(စ်)တိုင်း(ဂ်)ဆလွန်းကားကြီးတစ်စီးသည် ကားဆားဗစ်ရုံတစ်ခုမှ
ဖြုန်းခနဲထွက် လာပြီး ဟယ်ရီတို့ ကားရှေ့မှ ကန့်လန့်ဖြတ်ဝင်သည်။ ။
ဟယ်ရီက ကားချင်းမတိုက်မီအောင် ဘရိတ်ဆောင့်ဖမ်းသည်။ ။
ကားဟွန်းကိုလက်ဝါးနှင့် တအားဆောင့်ရိုက်ချသည်။ ။ ဟယ်ရီ
ပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်းထုတ်ပြီးအော်သည်။ ။

"မျက်စိကန်းနေရင် ကားမမောင်းနဲ့ ဟေ့ ... သူတောင်းစားရဲ့ "

မာ့(စ်)တိုင်း(ဂ်)ကားမောင်းသူသည် ဟယ်ရီဆဲသည် ကို မမှုဘဲ
အိတ်ဇောပိုက်မှ မီးခိုးငွေ့များ မှုတ်ထုတ်ကာ မောင်းထွက်သွားသည်။ ။

"တောက် ... ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဒီကောင်ကားကြောင့်
လေထုညစ်ညမ်းမှု ဘယ်လောက်ဖြစ်ရသလဲဆိုတာ၊ ဒီကောင်မျိုးကို
ဘေ့(စ်)ဘော(လ်)ရိုက်တံတစ်ခုနဲ့ စအိုထဲထိုးထည့်ပြီး ..."

ဟယ်ရီသည် ရှေ့၌ တစ်စုံတစ်ခုကိုတွေ့သဖြင့် စကားတန်းလန်း
ရပ်သွား၏။ ကုတ်အင်္ကျီအဖြူရောင် ဝတ်ဆင်ထားသော
စားပွဲထိုးတစ်ယောက်သည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သော မျက်နှာထားဖြင့်
"ပလေ့(စ)ပီဂေါ(လ်)" စားသောက်ဆိုင်၏ ရှေ့တံခါးပေါက်ဝမှ ထွက်
လာပြီး လမ်းကို ဘယ်ပြန်ညာပြန်ကြည့်နေသည်။ ။ သူ့နောက်နားတွင်
လမ်းသွားလမ်းလာများ တဖြည်းဖြည်း စုရုံး လာပြီး ဆိုင်တံခါးပေါက်မှ
အတွင်းသို့ ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြသည်။ ။

"တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီထင်တယ်"

ဟယ်ရီက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ကားကို ပလက်ဖောင်းဘေး
ထိုးရပ်သည်။ ။ စားပွဲထိုးကို လှမ်းကြည့်၍ ပြောသည်။ ။

"ကျုပ်ရဲ့အဖွဲ့ဝင်ပါ။ ဘာပြဿနာပေါ်လို့လဲ"

ဟယ်ရီက မေးလိုက်သည်။ ။

စားပွဲထိုးက ဟယ်ရီလက်မောင်းကို အားရပါးရ လာဆွဲသည်။ ။

"တော်ပါသေးရဲ့ ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်ထဲမှာ လာစားနေတဲ့ လူတစ်ယောက် နှလုံးရောဂါဖြစ်ပြီး စားပွဲပေါ်မှာ မှောက်လျက်ကျသွားတယ်။ သူ့အခြေအနေ သိပ်မကောင်းဘူး၊ ဆေးရုံကားကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ထားတယ်၊ ဆယ်မိနစ်လောက်ရှိသွားပြီ။ ခုထိမရောက်လာသေးဘူး၊ ဒီရောဂါသည် ကျွန်တော်တို့ လည်း ဘယ်လိုပြုစုရမှန်း မသိဘူးဗျ၊ ခင်ဗျားကူညီနိုင်မလားဟင်"

"ကြည့်သေးတာပေါ့လေ"

ဟယ်ရီက ဒီဂျော်ဂျီယိုအား လှမ်းကြည့်ပြီး

"ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း သွားကြည့်မယ်"

ဟယ်ရီ တံခါးဖွင့်ပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်းသည်။ ။

စားပွဲထိုးက ဟယ်ရီအား လူအုပ်ကြားထဲမှ တိုးဝင်ပြီး ဆိုင်ထဲခေါ်သွားသည်။ ။ ဆိုင်ထဲတွင် အနည်းငယ်မှောင်ပြီး အေးစိမ့်နေသည်။ ။ အပြင်ဘက်ရှိ ပူလောင်မှုဒဏ်မှ ကင်းဝေးစေရန် ကောင်းမြတ်သောကြိုဆိုမှုဟု ဆိုရမည်။ ဟယ်ရီသည် ဆိုင်၏ နောက်ဘက်ပိုင်း၌ စက်ဝန်းခြမ်းပုံသဏ္ဌာန် စုရုံးရပ်နေကြသော စားပွဲထိုးများ နှင့် စားသောက်သူများအား တွန်းထုတ်၍ ဝင်လာလေသည်။ ။

"ရဲ့အဖွဲ့ကပါ နောက်ဆုတ်ကြပါ"

ပရိသတ်က သူ့ကိုလမ်းဖယ်ပေးကြသည်။ ။

သတိမေ့နေသော နှလုံးရောဂါသည် သည် ကြမ်းပေါ်၌
ပက်လက်လဲနေသည် ။ သူ့လက်တစ်ဖက်၌
ငွေမရှင်းရသေးသောပြေစာကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ ။
သူ့မျက်နှာက နီရဲနေသည် ။ သူ့ပါးစပ်ကြီးမှာ ဟထားပြီး
အသက်ကိုမနည်းရှူသွင်းနေရသည်။ ။ သူသည် နှလုံးရောဂါဝေဒနာ
ရုတ်တရက်ဖိစီးခံရခြင်းကြောင့် သူ့စားပွဲ၊ ပန်းကန်ပြားများ ၊
ဖန်ခွက်များ ၊ ငွေထည်ပစ္စည်းအားလုံးကို
ကြမ်းပေါ်မှောက်ကျသွားစေခဲ့၏။

ဟယ်ရီက နှုတ်ခမ်းမွှေး သပ်သပ်ရပ်ရပ်နှင့်
ခပ်ဝဝဖြစ်သူစားပွဲထိုးဦးစီးအား ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ။
စားပွဲထိုးဦးစီးသည် ဤအဖြစ်မျိုး မိမိဆိုင်ထဲမှာ မှ
လာဖြစ်ရလေခြင်းဟူသောစိတ်ထားဖြင့် မျက်နှာညှိုးငယ်နေသည်။ ။
စားပွဲထိုးတစ်ယောက်သည် ရောဂါသည် ဘေးတွင် ဒူးထောက်ပြီး
ငင်း၏ လည်စည်းနှင့် ရှုပ်အင်္ကျီကော်လန်တို့ ကို လျှော့ချပေးနေသည်။ ။

စားပွဲထိုးဦးစီးသည် ဟယ်ရီအား ဆေးရုံဝန်ထမ်းတစ်ဦးထင်မှတ်ပြီး
မေးလိုက်သည်။ ။

"မလိုပါဘူး"

ဟယ်ရီကပြန်ဖြေပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ လူနာ၏ နံရိုးများကို
ခြေနှင့်ဆောင့်ကန်လိုက်သည်။ ။

"ကဲ ဟေ့၊ ထစမ်း .. ထစမ်း"

စားပွဲထိုး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ။

"ခင်ဗျားဘာလုပ်လိုက်တာလဲ၊ ဒီလူနှလုံးရောဂါဖြစ်နေတာ
သေသွားလိမ့်မယ်"

ဟယ်ရီက စားပွဲထိုး၏ စကားကို မကြားချင်ယောင်ဆောင်ပြီး
ဆက်၍ ကန်နေသည်။

"ကဲ အက်ဒီ၊ ထတော့လေကွာ"

ကြမ်းပေါ်မှ လူသည် မတိုးမကျယ် ညည်းတွားရင်း မျက်လုံးကို
ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် ဖွင့်ကြည့်သည်။ ။ အကန်ခံရသောဒဏ်ကြောင့်
နာကျင်စွာဖြင့် ချောင်းဆိုးသည်။

ဟယ်ရီက ခပ်ပြင်းပြင်း ကန်ထည့်ပြန်သည်။

"ကဲ ငါပြောနေတယ်။ သွားမယ်ဆိုမှ မတ်တတ်ရပ်စမ်း။
အပိုဆာလားတွေ လုပ်မနေနဲ့ တော့ဟေ့"

စားပွဲထိုးနှင့်ပရိသတ်အားလုံးသည် ထိတ်လန့်စွာဖြင့်
အသံမထွက်ဝံ့ပဲ ငေးကြည့်နေကြသည်။

ကြမ်းပေါ်မှ လူက တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်။

ဟယ်ရီသည် နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ် အားရပါးရဆောင့်ကန်ပြီး
လူနာ၏ လည်စည်းကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်သည်။

လူနာက လည်ပင်းအစ်၍ အော်သည် ။ ဟယ်ရီက သူ့ကို
မတ်တတ်ဆွဲထူသည်။

"ဆေးရုံကားခေါ်ထားတာ မလာနဲ့ တော့လို့ ဖုန်းပြန်ဆက်လိုက်ချေ"

ဟယ်ရီက စားပွဲထိုးအား အမိန့်ပေးပြီး
လည်ပင်းအစ်နေသာလူနာကို ဆိုင်ပေါက်ဝသို့ ဆွဲထုတ်သွားသည်။ ။

အပြင်ဘက်ရောက်သောအခါ ဝိုင်းအုံကြည့်နေသော ပရိသတ်ကို
ဟယ်ရီက ဘုကြည့်ကြည့်ပြီး ...

"ကဲ ... ကဲ ... ခင်ဗျားတို့ ကြည့်စရာ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး၊ ဘယ်သူမှ
လည်း မသေပါဘူး၊ သွားကြပါတော့"

လူအုပ်ကြီးသည် ဘာဖြစ်မှန်းမသိရသဖြင့်
ချက်ချင်းလူစုကွဲမသွားသေးချေ။ အချို့က ရပ်မြဲရပ်နေကြသည် ။
အတော်လေးကြာမှ လူရှင်းသွားသည် ။ ဟယ်ရီက နှလုံးရောဂါသည် ၏
လည်စည်းကို ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်သည် ။ လူနာသည်
လေကိုတဝကြီးရှူနေ၏။

"တော်ပါသေးရဲ့ ဟယ်ရီရာ၊ ခင်ဗျားလုပ်တာ ကျုပ်ကံကောင်းလို့
အသက်ရှူကျပ်ပြီး မသေတယ်"

လူနာသည် သူ့လည်ပင်းကို လက်နှင့်ပွတ်သပ်ပြီးပြောသည် ။

"မင်းညစာ အလကားစားပြီးပြီပဲအက်ဒီ၊ ဘာမကျေနပ်စရာ
ရှိသေးလို့လဲ"

ဟယ်ရီကပြောသည် ။

"လူလိမ် လူရှုပ်" အက်ဒီသည် ဟယ်ရီအား သွားဖြဲပြပြီး
ပခုံးတွန့်လိုက်သည် ။

"ကျွန်တော်ဆေးရုံကားစီးရတာ သိပ်ပျော်တယ်ဗျ"

"အေး ... ဒီနေ့တော့ ဆေးရုံကားတောင်
မင်းအလကားစီးခွင့်မရတော့ဘူး၊ မင်းနားထင်ကို ငါဆောင့်မကန်မိခင်
ဒီအနားက မြန်မြန်ထွက်သွားစမ်း၊ မင်းကို
အခြေအနေမဲ့နေထိုင်မှုပုဒ်မတပ်ပြီး ငါမဖမ်းချုပ်တာကိုပဲ

ကံကောင်းတယ်မှတ်၊ နောက်တခါ ဒီမှာ ဒါမျိုးလုပ်တာမိရင်
မင်းခေါင်းကိုဖြတ်ပြီး ငါဘောလုံးလုပ်ကန်ပစ်မယ် သိလား။"

အက်ဒီက ခေါင်းညိတ်သည်။ ။

"ဟုတ်ကဲ့ဟယ်ရီ၊ စိတ်ချပါ၊ ကျွန်တော် ခုတလော
သိပ်ကံမကောင်းဘူးဗျ၊ အဲဒါကြောင့်ပါ၊ ဒီမယ် ခင်ဗျားကျွန်တော့်ကို
နှစ်ဒေါ် လာလောက်များ ခဏချေးနိုင်မလားဟင်၊
တစ်ရက်နှစ်ရက်ပဲကြာမယ် ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်
နောက်တခါပြန်တွေ့ရင် ပြန်ဆပ်ပွဲမယ်ဗျာ၊ တကယ်ပါ။"

လူလိမ်အက်ဒီသည် ခြေထောက်ဂနာမငြိမ်စွာဖြင့် သူ့မေးစေ့ကို
လက်နှင့်ပွတ်သပ်ရင်းပြောနေသည်။ ။

ဟယ်ရီက အက်ဒီအား စူးစူးဝါးဝါးကြည့်ပြီး စက်ဆုပ်စွာဖြင့်
ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ငါးဒေါ်လာတန် ငွေစက္ကူတစ်ရွက်
နှိုက်ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ ။

"ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဟယ်ရီရယ်၊ ကျွန်တော်ပြန်ဆပ်ပွဲမယ်၊
မမေ့ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ကိုယ့်ပါ၊ ကျွန်တော်ပိုက်ဆံရရချင်း
ပြန်ဆပ်မယ်နော်၊ တကယ်ပြောတာ။"

အက်ဒီသည် ဟယ်ရီ၏ ပိုက်ဆံကိုခေါက်ပြီး ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲ
ထိုးထည့်လိုက်သည်။ ။

"အေးပါ ... အေးပါ။"

ဟယ်ရီသည် စိတ်မရှည်တော့ဘဲ အက်ဒီအား
လမ်းမဘက်ဆွဲလှည့်ပြီး တင်ပါးကိုခြေနှင့် ဘေးတိုက်ကန်ထုတ်
လိုက်လေသည် ။ အက်ဒီလည်း တစ်ချိုးတည်း

သုတ်သုတ်ကလေးလစ်သွား၏။

ကားထဲသို့ ဟယ်ရီပြန်ဝင်လာသောအခါ
သွားသုံးဆယ့်နှစ်ချောင်းပေါ်အောင် ပါးစပ်ဖြထားသော ဒီဂျော်ဂျီယိုအား
တွေ့ရသည် ။

"မင်းသိပ်မိုက်တယ် ဟယ်ရီ"

"သွားသေလိုက်"

ဟယ်ရီက ကားကိုဂီယာပြောင်းပြီး ပလက်ဖောင်းဘေးမှ
မောင်းထွက်လိုက်သည် ။

"ဟို ... ခုနပြောတဲ့ ညစာစားဖို့ ကိစ္စ"

"လုပ်မနေနဲ့ ကျွန်တော်မလာနိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော် ဘယ်မိန်းမနဲ့ မှ
မသိချင်ဘူး၊ ကျွန်တော့်မှာ မိန်းမမိတ်ဆွေ အများကြီးရှိပြီးသား"

"ဘယ်သူတွေလဲ"

"ခင်ဗျားအလုပ် မဟုတ်ဘူး "

"ဟာ ... ဟယ်ရီကလည်း ကွာ၊ ညစာစားဖို့ သက်သက်
ဖိတ်တာပဲဟာ၊ ဒီအမျိုးသမီးကို လက်ထပ်ရမယ်လို့
ဘယ်သူကပြောနေလို့ လဲ၊ အေး ... မင်းဒီညမလာရင် အိုင်ရင်းက ငါနဲ့
နောက်တစ်ပတ်လုံးလုံး စကားမပြောဘူးလို့ ကြိမ်းထားသကွ"

"မလာပါဘူးဆိုမှ ပဲဗျာ"

"မင်းရှေ့ဆက် ဘာလုပ်မလဲ၊ လူစွဲအတွက် မင်းဆက်ပြီး
"ဆွေး"နေမှာ လား၊ မင်းသူ့ကို ဘယ်တော့မှမေ့လို့ ရမှာ လဲ"

ဟယ်ရီက အံတင်းလိုက်သည် ။

"ဘယ်တော့မှ မေ့လို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး ၊
ဒါကျွန်တော့်ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စပါဗျာ"

ဒီဂျော်ဂျီယိုသည် အတန်ကြာအောင် တိတ်သွားသည်။ ။

"မင်းနဲ့ ငါ သူငယ်ချင်းဖြစ်တာ နှစ်ပေါင်းမနည်းတော့ဘူးနော်"

ဟယ်ရီက ရှုံ့မဲ့ပြသည်။ ။

"ဘာလဲ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ကျေးဇူးဆပ်စရာရှိသေးတယ်
ထပ်ပြောဦးမလို့ လား၊ ဟုတ်တယ် ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်
သူငယ်ချင်းတွေပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မလာဘူးဗျာ။ ဒီကိစ္စတော်တော့"

"အိုကေ ငါအတင်းအကျပ်မလုပ်တော့ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့
စိတ်ကူးပြောင်းပြီး"

"ခင်ဗျားပါးစပ် ပိတ်မထားနိုင်ဘူးလား"

"အေး ... ပိတ်မယ်၊ ပိတ်မယ်၊ ညစာအကြောင်းပြောလက်စနဲ့
ဗိုက်တောင်ဆာ လာပြီ၊ တစ်နေရာမှာ ရပ်ပြီး
တစ်ခုခုဝယ်စားကြရအောင်ကွာ"

ဒီဂျော်ဂျီယိုသည် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှ မော်တော်ကားများကို
ကြည့်ရင်းပြောသည်။ ။

ဟယ်ရီက ဒီဂျော်ဂျီယို၏ ဆူဖြိုးသောဗိုက်ပူကြီးကို လှမ်းကြည့်ပြီး ...

"ဗိုက်ဆာတယ် ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို
ကျားကိုးစီးစားလို့ တောင် မကုန်ဘူး၊
ခင်ဗျားဘယ်တော့ပိန်အောင်လုပ်မှာ လဲ၊ ပြိတ္တာကြီးရယ်"

"အင်း အိုင်ရင်းကြောင့်ပေါ့ကွာ၊ သူက ဟင်းချက်တော်တယ်၊

ငါကအစားကောင်းတယ်၊ ငါလည်း ထိန်းလို့ ကိုမရဘူး၊
ပေါင်ချိန်တိုးပြီးရင်းတိုးရင်းပဲ၊ နောက်အပတ်ကစပြီး ရဲစခန်းက
အားကစားရုံမှာ လေ့ကျင့်ခန်းသွားလုပ်တော့မယ်၊ မင်းလိုက်ဦးမလား"

"ဟင့်အင်း"

"မင်းဒီလောက်ပိန်ကပ်နေအောင် ဘယ်လိုလုပ်နေသလဲကွာ
ပြောစမ်း၊ မင်းကြည့်လိုက်ရင် ဘယ်တော့မှ ဝလာတယ်မရှိဘူး၊
မင်းစားတော့လည်း မြင်းတစ်ကောင်လောက်စားတာ"

ဟယ်ရီက ပခုံးတွန့်ပြလိုက်ပြီး ...

"ခင်ဗျားမသိဘူးလား၊ ကျွန်တော် "ဂျယ်ရီတော(လ်)"
အားတိုးဆေးတွေ မှန်မှန်စားတာကိုးဗျ"

နောက်လမ်းထောင့်တစ်ခုတွင် "ဒေါ်ဂီစားသောက်ဆိုင်"ရှေ့၌
ကားရပ်လိုက်သည် ။ ဒိန်ခဲညှပ်ပေါင်မုန့်များ နှင့်
ကုတ်(ခံ)ပုလင်းကြီးတစ်ပုလင်းမှာ သည် ။ ဒီဂျော်ဂျီယိုကတော့
သူကြိုက်ရာမှာ စားသည် ။

ကားထဲပြန်ရောက်ကြသောအခါ ဟယ်ရီပေါင်မုန့်စားမပြီးမိ၌
ဒီဂျော်ဂျီယိုသည် ရေဒီယိုမှ ခေါ်သံကြားသဖြင့် ပြန်ထူးရသည် ။

"ယူနစ်အားလုံး နားထောင်ကြပါ။ ဂီရီနဲ့
ကယ်လီဖိုးနီးယားလမ်းထောင့်မှာ တစ်ဆယ်-ဆယ့်သုံး
(ဓားပြမှု)ဖြစ်နေတယ်။

ယူနစ်အားလုံး၊ ယူနစ်အားလုံး ဂီရီနဲ့
ကယ်လီဖိုးနီးယားလမ်းထောင့်မှာ တစ်ဆယ်-ဆယ့်သုံးဖြစ်နေတယ်။
အရေးပေါ်လျှို့ဝှက်သင်္ကေတ "အနီရောင်အဆင့်(၂)နဲ့

ကြေညာလိုက်တယ်"

"ကဲ ဒါဆို ကျွန်တော်တို့နဲ့ အနီးဆုံးပဲ"

ဟယ်ရီက ပလုတ်ပလောင်းဝါးရင်းပြောသည်။ ကားစက်နှိုးသည်။

"ကောင်းကွာ၊ ခုပဲ ညနေငါးနာရီထိုးတော့မယ်၊ ဒီနေ့တော့ အိမ်ပြန်နောက်ကျပါပြီ။ အိုင်ရင်းတော့ ငါ့ကိုသတ်ပစ်ချင်နေမှာပဲ။ သူကငါ့အတွက် စပါယ်ရှယ်ဟင်းတွေချက်ထားမှာ၊ ငါကလည်း အိမ်စောစောပြန်လာမယ်လို့ ပြောထားပြီးသားကွ"

"ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ"

ဟယ်ရီက ကားကိုကျီခနဲမြည်အောင် ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေး ကွေ့ထွက်လိုက်သည်။

နောက်ငါးမိနစ်အကြာတွင် ဟယ်ရီတို့ ကားသည် ဂီရီနှင့် ကယ်လီဖိုးနီးယားလမ်းထောင့်၌ ရပ်ထားသော အနက်နှင့်အဖြူနှစ်ရောင်စပ်ရဲကား တစ်ပြုံကြီးနောက်၌ ရပ်လိုက်သည်။
။ ထိုရဲကားအစုအပြုံကြီး၏ နောက်နား၌ ကပ်လျက်၌ ဆေးရုံဝန်ထမ်းနှစ်ဦးသည် ရဲသားပေါက်စတစ်ဦးအား ထမ်းစင်ဖြင့် ဆေးရုံကားပေါ်တင်ပေးနေကြသည်။

ဟယ်ရီနှင့်ဒီဂျော့ဂျီယိုတို့ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ကြသည်။
ရဲကားတစ်စီးနောက်၌ ဝပ်နေသော ရဲကြပ်ကြီးတစ်ဦးဆီ ချဉ်းကပ်သွားသည်။

"ကျွန်တော် ကယ်လဟန်ပါ၊ ဒီမှာ ဘာဖြစ်လို့ တုန်း" ဟယ်ရီက သူ၏ ကြယ်ပွင့်ပုံသဏ္ဌာန် ရဲအဖွဲ့ဝင် ရင်ထိုးတံဆိပ်ပြားကို ဆတ်ခနဲထုတ်ပြရင်းပြောသည်။

ရဲကြပ်ကြီးက မလှမ်းမကမ်းရှိ အရက်ပုလင်းမျိုးစုံရောင်းသော စတိုးဆိုင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ။

"အဲဒီအရက်ပုလင်းဆိုင်ကို သေနာလေးတွေတစ်စုက ဓားပြတိုက်ပြီး အကြမ်းဖက်အပိုင်စီးထားကြတယ်။ ကျုပ်တို့ တပ်ဖွဲ့က ရဲသားဘော်လူးဟာ သူတို့ နဲ့ ပက်ပင်းတိုးတော့ သေနတ်နဲ့ ပစ်ထည့်လိုက်ကြပြီး အခုဓားစာခံလေးယောက်ကို ဖမ်းထားကြတယ်လေ။ သူတို့ ဒီကထွက်သွားဖို့ မော်တော်ကားတစ်စီးမပေးရင် ဓားစာခံတွေကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သတ်ပစ်မယ်လို့ ပြောတယ်ဗျ"

ရဲကြပ်ကြီးက ရှင်းပြသည်။ ။

ဆေးရုံကားသည် ဥဩသံပေး၍ အရေးပေါ်မီးနီပြပြီး မောင်းထွက်သွားသည်။ ။ ဟယ်ရီက ဆေးရုံကားကို ငေးကြည့်နေပြီး ရဲကြပ်ကြီးဘက် ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ ။

"ခင်ဗျားဘယ်သူ့ကို စောင့်နေတာလဲ"

"ဒု- ရဲမှူး ဘရက်ဆလာကို စောင့်နေတာ၊ သူကတတ်နိုင်သမျှ သူမရောက်မချင်း အချိန်ဆွဲထားလို့ မှာ လို့ ၊ "ဗျူဟာတပ်ဖွဲ့"ကိုလည်း လွှတ်လိုက်ပြီတဲ့ "

"ရိုး ..."

ဟယ်ရီက မျက်နှာမဲ့လိုက်သည်။ ။

အရက်ဆိုင်ရှေ့တွင် ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားသည်။ ။
မက္ကဆီကန်ကပြားဖြစ်ပုံရသော အသားညိုညိုနှင့်
ဆံပင်ရှည်လူရွယ်တစ်ယောက်သည် ကြောက်လန့်နေသော

အဘွားကြီးတစ်ဦးကို သူ့ရှေ့တွင် ဖမ်းချုပ်ထားကာ ဆိုင်တံခါးဝသို့ ထွက်လာသည် ။ သူ၏ အခြားလက်တစ်ဖက်မှ ပြောင်းဖြတ်နှလုံးပြူးသေနတ်ကြီးဖြင့် အဘွားကြီး၏ နားထင်ကို တွေ့ထားသည် ။

"ဘုရားသခင် ကယ်တော်မူပါ၊ တပည့်တော် မသေပါရစေနဲ့ " လူမည်းအဘွားကြီးသည် တုန်လှုပ်စွာဖြင့် ညည်းတွားလိုက်သည် ။

မက္ကဆီကန်ကပြားငနဲသည် အဘွားကြီးအား လမ်းမအလယ်ကောင်သို့ ဆွဲထုတ်လာသည် ။

"ဟေ့ ပုလိပ်စုတ်တွေ နားထောင်ကြစမ်း၊ ကျုပ်တို့ အတွက် မော်တော်ကားတစ်စီး မြန်မြန်လာပို့ပေး၊ နို့မို့ရင်ကျုပ်တို့ ဟောဒီဓားစာခံတွေအားလုံးကို သတ်ပစ်တော့မယ်၊ ဒါပဲ"

ဟယ်ရီက ရဲကြပ်ကြီး၏ အသံချဲ့စက်အော်လံကြီးကို ဆွဲယူပြီး မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည် ။

"မင်းတို့ ဆီငါ လာပြီး စကားပြောချင်တယ်၊ ပြီးမှ မင်းတို့ တောင်းဆိုတာ လုပ်ပေးမယ်ဟေ့"

မက္ကဆီကန်ကပြားငနဲလေးက ခဏရပ်စဉ်းစားပြီး ခေါင်းညိတ်ပြသည် ။

"ကောင်းပြီ စကားပြောမယ်၊ တခြားဘယ်သူမှ မပြောဘူး။ ခင်ဗျားသေနတ်ကို မော်တော်ကားစက်ဖုံးပေါ် တင်ထားလိုက်"

ဟယ်ရီက သူ၏ စမစ်အင်ဝက်ဆန် ဒသမလေးလေးခြောက်လုံးပြူးကြီးကို စလွယ်သိုင်းအိတ်မှ နှိုက်ယူပြီး ရဲကားစက်ခေါင်းဖုံးပေါ် တင်လိုက်သည် ။

ထို့နောက် ကားစက်ခေါင်းရှေ့သို့ ထွက် လာပြီးရပ်သည် ။

"ကောင်းပြီ ပုလိပ်စုတ်၊ ဆိုင်ထဲကိုဝင်လာခဲ့"

မက္ကဆီကန် ကပြားဂျိုင်းလေးက အော်ပြောသည် ။

သူသည် အဘွားကြီးကိုဖမ်းထားရင်း ဆိုင်ထဲနောက်ပြန်ဆုတ်၍
ဝင်သွားသည် ။ တံခါးကိုပြန်ပိတ်သည် ။

ဟယ်ရီသည် စတိုးဆိုင်ဆီသို့ စတင်လျှောက်သွားသည် ။

"ဟေ့ ... ဟယ်ရီ ငါ့ကိုဘာလို့ ထားခဲ့လဲ၊ မင်းနဲ့
ငါပါတနာတွေဆိုတာ မေ့နေပြီလား"

"ခင်ဗျားအသာနေစမ်းပါဗျာ၊ ကျွန်တော်ပြေးရလွှားရတဲ့ အခါ
ဝက်ပုတ်ကြီးတွေနဲ့ ဝင်မတိုက်မိချင်ဘူးဗျို့"

"မင်းဟာ တကယ်အဆင့်မြင့်တဲ့ ကောင်ပဲ ဟယ်ရီ၊ ရဲတပ်ဖွဲ့ထဲကို
ဘယ်လိုငှားတွေများ ဝင်လေ့ရှိသလဲဆိုတာ မင်းသိလို့ လား"

"ခင်ဗျားသိရင်လည်း ကျွန်တော့်ကိုပြောပြစမ်းပါ"

ဒီဂျော်ဂျီယိုသည် လမ်းမပေါ်၌ တစ်ယောက်တည်း
လျှောက်သွားသောဟယ်ရီအား ငေးကြည့်နေသည် ။

"သတိထားလုပ်ဟေ့၊ ငါအသုဘပို့တာ ဝါသနာ မပါဘူး"

ဟယ်ရီသည် ဆိုင်ရှေ့တည့်တည့်၌ ရပ်လိုက်သည် ။

အရက်ပုလင်းဆိုင်သည် အဆောက်အဦကောင်းတစ်ခုဖြစ်သည် ။
ဘေးတစ်ဖက်စီတွင် အာမခံကုမ္ပဏီတစ်ခုနှင့်
လျှပ်စစ်အဝတ်လျှော်လုပ်ငန်းဆိုင်တို့ ရှိကြသည် ။ အရက်ပုလင်းဆိုင်၏
ရှေ့မျက်နှာစာရှိ မှန်ချပ်ကြီးများမှ အလင်းပြန်သောပုံရိပ်များကြောင့်

ဆိုင်ထဲသို့ ဘာမျှမမြင်နိုင်ပေ။

ဆိုင်တံခါးဖွင့်ပေးသဖြင့် ဟယ်ရီအထဲဝင်သည် ။ တံခါးပေါက်မှ
ဝင်လိုက်သည် နှင့် သူ့မျက်နှာသို့ နှစ်လုံးပြူးပြောင်းဝက
တိုးဝင်လာသည် ။ နှစ်လုံးပြူးကိုင်းထားသူမှာ
သားရေဂျာကင်ဝတ်ထားသော တရုတ်လူမျိုး
လူဆိုးပေါက်စကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည် ။

"ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်းပါ"

လူဆိုးလေးက အမိန့်ပေးသည် ။

ဟယ်ရီတုတ်တုတ်မလှုပ်ဝံ့။ ရှေ့နားတွင်
မိမိအားနှစ်လုံးပြူးနှင့်ချိန်ထားသော စောစောက
မက္ကဆီကန်ကပြားလေးအား တွေ့ရသည် ။

နံရံကို ကပ်လျက်ရပ်နေသော လူလေးဦးမှာ ဓားစာခံများ
ဖြစ်ကြသည် ။

လူမည်းအတွားကြီးတစ်ယောက်၊ စာရေးတစ်ယောက်၊
ဆိုင်ပိုင်ရှင်ဖြစ်ပုံရသော လူကြီးတစ်ယောက်၊
အပြာရောင်ဂျင်း(နံ)ဘောင်းဘီဝတ်ထားသော မိန်းမပျိုတစ်ယောက်။

သူတို့ လေးဦးအား နောက်လူဆိုးနှစ်ဦးက စောင့်ကြည့်နေသည် ။
တစ်ယောက်က မျက်နှာမှာ ဝက်ခြံဗရပျစ်နှင့်
လူဖြူကောင်လေးတစ်ယောက်၊ အသက်(၂၀)ဝန်းကျင်ခန့်ရှိမည်။
ကျန်တစ်ယောက်က မက္ကဆီကန်ကပြား၊ မျက်နှာခပ်ပြားပြား၊
လက်သီးနှင့်အကြိမ်ပေါင်းများစွာ အထိုးခံထားရသော မျက်ခွက်မျိုး။

"ကြမ်းပေါ်မှာ မှောက်ချစမ်း ပုလိပ်စုတ်"

လူဆိုးခေါင်းဆောင်က အမိန့်ပေးသည်။

ဟယ်ရီက ညစ်ပတ်နေသောကြမ်းပြင်ကို ငုံ့ကြည့်သည်။

"ဒီကြမ်းပေါ်မှောက်ရမှာ လား"

"ဒုက္ခပါပဲ ရှင်ကလဲတော်၊ သူတို့ ပြောသလို လုပ်ပေးလိုက်စမ်းပါ၊
နို့မို့ ရှင်သေသွားမယ်"

လူမည်းအဖွားကြီးက အစိုးရိမ်ကြီးစွာဖြင့် ပြောသည်။

"ဒီဝတ်စုံက ကျုပ်ပင်မင်းဆိုင်က ခုပဲရွေးပြီး ကောက်ဝတ်လာတာ"

ဟယ်ရီကပြောသည်။

လူဆိုးခေါင်းဆောင်သည် ရှေ့သို့လာသည်။

"ကြမ်းပေါ်မှောက်လိုက်လို့ ကျုပ်ဘယ်နှစ်ခါပြောရမလဲ
သေနာကြီးရဲ့ ၊ ကဲ လုပ်စမ်း"

တရုတ်ကလေး ဟယ်ရီ၏ ဝမ်းဗိုက်ကို နှစ်လုံးပြူးဖြင့်
ဆောင့်ထိုးသည်။

"လုပ်လေဗျာ၊ သူပြောသလိုလုပ် လိုက်လေ"

ဟယ်ရီက သက်ပြင်းမှုတ်ထုတ်ပြီး ကြမ်းပေါ်မှောက်ချသည်။ ။
လူဆိုးခေါင်းဆောင်သည် ရှေ့သို့လျှောက် လာပြီး ဟယ်ရီမျက်နှာကို
နှစ်လုံးပြူးဖြင့် ချိန်ထားသည်။ ။ သေနတ်ပြောင်းဝက
ဟယ်ရီနှာခေါင်းဝတွင် ကပ်နေ၏။

"ခင်ဗျားလက်နဲ့ ခြေထောက်တွေကို ဘေးကားထုတ်လိုက်စမ်း"

ဟယ်ရီက ခြေထောက်နှင့်လက်ကို ကားထုတ်ပေးသည်။

တရုတ်လေးသည် သူ့သေနတ်ကို ဟယ်ရီနှင့်ခပ်ဝေးဝေးတွင်
ချထားကာ ဟယ်ရီ၏ ကိုယ်ပေါ်၌ အခြားလက်နက်ပုန်းများ
ပါမပါခပ်မြန်မြန် စမ်းသပ်ရှာဖွေသည်။ ။

"သူ့မှာ ဘာလက်နက်မှ မပါဘူး"

တရုတ်ကလေးကပြောပြီး နောက်ပြန်ဆုတ်ကာ သူ့နှစ်လုံးပြူးကို
ပြန်ကောက်ယူသည်။ ။

"ကဲ ... ကဲ ... မအေးပေးကြီး ကျုပ်ပြောတာ
သေသေချာချာနားထောင်၊ နံပါတ်တစ်အချက် ခင်ဗျားတို့
ပုလိပ်တွေအားလုံး ဒီနေရာက ဖယ်ပေးရမယ်၊ ဒီဆိုင်ရဲ့
တစ်မိုင်ပတ်လည်မှာ ပုလိပ်တစ်ယောက်မှ မရှိစေရဘူး၊ နံပါတ်နှစ်၊
ရဲအဖွဲ့သုံး ရေဒီယိုစက်ပါတဲ့ ရဲကားတစ်စီး ဓာတ်ဆီအပြည့်ဖြည့်ပြီး
ကျုပ်တို့ လက်ထဲ လာပေးရမယ်၊ ဟောဒီဆိုင်ရှေ့အရောက်လာရပ်
ပေးပါ"

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူက ပြောသည်။ ။

"အိုကေ" ဟယ်ရီကဖြေသည်။ ။

"လမ်းကိုရှင်းပြီးတဲ့ အခါ ကျုပ်တို့ ဓားစာခံနှစ်ယောက်ကို
အတူခေါ်သွားမယ်၊ ဓားစာခံနှစ်ယောက်က မိန်းမတွေဖြစ်လိမ့်မယ်၊
ကျုပ်တို့ ကို ဟန်တားမယ်၊ နောက်ယောင်ခံလိုက်မယ်၊
နှောင့်ယှက်မယ်ဆိုရင် ဓားစာခံတွေရဲ့ ဦးနှောက်ထဲ
ကျုပ်ကျည်ဆန်ထည့်ပေးမှာ ပဲ၊ ကျုပ်ပြောတာရှင်းလား"

"သိပ်ရှင်းပါတယ်"

ခေါင်းဆောင်က ကျေနပ်အားရစွာ ပြုံးလိုက်သည်။ ။

"ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားဆိုင်ထဲကနေ ပြန်ထွက်ပြီး ကျုပ်တောင်းဆိုတာတွေ လုပ်ပေးပေတော့၊ ခင်ဗျားကို ငါးမိနစ်တိတိ အချိန်ပေးမယ် ပုလိပ်စုတ်၊ ငါးမိနစ်စေ့သွားတာနဲ့ ဟောဒီဆိုင်ထဲကနေ အလောင်းတွေ တစ်လောင်းပြီးတစ်လောင်း ပစ်ထုတ်လိုက်မယ်၊ ဒီမယ် မမေ့သွားနဲ့ နော်၊ ခင်ဗျားတို့ တွေ ကူလီကူမာလုပ်တာနဲ့ ဓားစာခံအားလုံး သေမယ်မှတ်"

ဟယ်ရီသည် ကြမ်းပေါ်မှ မတ်တတ်ပြန်ထသည် ။ သူ့ဦးခေါင်းကို နှစ်လုံးပြူးနှင့် ချိန်ထားကြဆဲ။ သူတံခါးပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည် ။

"ပြေးစမ်းပုလိပ်၊ ကျုပ်ခင်ဗျားဖင်ကို သေနတ်နဲ့ ပစ်လိုက်ရမလား၊ ဟင်း...."

လူဆိုးခေါင်းဆောင်သည် ဟယ်ရီ၏ တင်ပါးကို ခြေနှင့်အားရပါးရ ဆောင့်ကန်ထည့်လိုက်ရာ ဟယ်ရီသည် ပလက်ဖောင်းပေါ်သို့ မှောက်လျက်ကျသွားလေသည် ။

ဟယ်ရီ ဖြည်းညင်းစွာ ပြန်ကုန်းထသည် ။
ညစ်ပတ်တွန့်ကြေသွားသော သူ့ဝတ်စုံကို ငုံ့ကြည့်သည် ။
ရစရာမရှိအောင် ပျက်စီးသွားပြီ။

"ပြေးစမ်းပုလိပ်၊ ပြေးစမ်းဆိုမှ ပဲ"

ဟယ်ရီသည် ဆိုင်တံခါးပေါက်တွင် စပ်ဖြဖြနှင့် ရပ်ကြည့်နေသော မက္ကဆီကန်ကပြား လူဆိုးခေါင်းဆောင်ကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီး လမ်းအဆုံးရှိ ရဲကားများ ဆီ ပြေးသွားသည် ။

"ဘာပြောလိုက်သလဲ"

ဟယ်ရီရောက်လာသည် နှင့် ရဲကြပ်ကြီးကမေးသည်။ ။

"သူတို့ တောင်းဆိုတဲ့ အတိုင်း လုပ်ပေးရမယ်၊
ဟောဒီကရဲကားအားလုံး ဖယ်ပေးလိုက်ပါ။"

"ဒု-ရဲမှူး ဘရက်ဆလာပြောတာက"

"ဘရက်ဆလာ ဘာပြောပြော ကျုပ်သောက်ဂရုမစိုက်နိုင်ဘူး၊
ဒီကလေးကချေကောင်တွေကို အချိန်ဆွဲနေရင်
လမ်းမပေါ်အလောင်းတွေပုံသွားမယ်၊ ဒီကောင်တွေ
အပျော်အပျက်လုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး ၊ တကယ်လုပ်နေတာ၊
ဓားစာခံတွေအားလုံးကို သတ်ပစ်လိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျားအဲသလို
အဖြစ်ခံမလား။"

"ဟင့်အင်း"

"ဒါဆို ကျုပ်ပြောတာလုပ်ပေး"

ရဲကြပ်ကြီးသည် ဟယ်ရီအား ခွဲဟစ်တ်ဖြင့် ကြည့်နေပြီးမှ
အခြားယူနီဖောင်းဝတ်ရဲသားများ ဘက် လှည့်လိုက်သည်။ ။

"ကဲဟေ့ ... ဟောဒီက ဆရာသမားပြောတာ
ကြားတယ်မဟုတ်လား၊ ဒီကားတွေ ဒီနေရာက
မောင်းထုတ်သွားကြစမ်း ဒီနယ်မြေကို ရှင်းပေးလိုက်"

ရဲကြပ်ကြီး ထွက်သွားသောအခါ ဒီဂျော်ဂျီယိုက ဟယ်ရီအား
သူ့မဂ္ဂနမ်သေနတ်ကြီးကို ပြန်ပေးသည်။ ။

"ခင်ဗျားကိုသူ သိပ်ကြည့်မရဘူးထင်တယ် ဟယ်ရီ"

"ကျွန်တော့်ကို သောက်မြင်မကပ်တဲ့ လူ ဘယ်သူရှိသေးလို့

တုန်းဗျာ"

ခပ်ငယ်ငယ်ဆင်းရဲသားတစ်ယောက်သည် ရဲကားဆီသို့အသွားသူတို့ နှစ်ဦးရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်သွားသည် ။ ဟယ်ရီက ထိုရဲသားထံမှ မျက်ရည်ယိုဓာတ်ငွေ့ကျည်ဆန်သုံးသေနတ်ကို ဆွဲယူပြီး ဒီဂျော်ဂျီယို၏ လက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်သည် ။

"ရော့ ဒါခင်ဗျားအတွက်၊ ဟောဟိုထောင့်ကနေ ကျွန်တော့်ကို ကာဗာလုပ်ပေး၊ ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်ပြီဆိုတာနဲ့ အဲဒီစတိုးဆိုင်ထဲကို မျက်ရည်ယိုဓာတ်ငွေ့ဗုံးတွေ ပစ်သွင်းပေတော့"

"မင်းကရော ဘာလုပ်မှာ တုန်း"

"မီးစင်ကြည့်ကတာပေါ့"

ဟယ်ရီသည် မဂ္ဂနမ်သေနတ်မှ ကျည်ဆန်ဆလင်ဒါကို ဖွင့်ကြည့်ပြီး ကျည်ဆန်ခြောက်ထောင့်အပြည့်ရှိမရှိ စစ်ဆေးသည် ။

"သတိထားလုပ်ကွာ"

ဒီဂျော်ဂျီယိုက သတိပေးသည် ။

"ခင်ဗျားအပူမဟုတ်ပါဘူး"

ရဲကားများ တစ်စီးပြီးတစ်စီး ထွက်ခွာသွားကြသည် ။ နောက်ဆုံး၌ ဟယ်ရီကားတစ်စီးသာ ကျန်ရစ်သည် ။ ဒီဂျော်ဂျီယိုသည် လမ်းထောင့်ရှိ ဆေးနှင့်ကုန်စုံဆိုင်လေးကို အကာအကွယ်ယူရန် နေရာပြောင်းသွားသည် ။

ဟယ်ရီသည် ဒီဂျော်ဂျီယိုနေရာယူပြီးသောအခါမှ သူ့ကားထဲသို့ဝင်သည် ။ မဂ္ဂနမ်ကို ထိုင်ခုံနောက်မှီနှင့် ကူရှင်ကြားတွင်

အသာလေးထိုးထည့်ထားသည် ။ မော်တော်ကားမောင်းလျှင်
သေနတ်မရွေ့လျားနိုင်စေရန် ဖြစ်၏။ ဟယ်ရီလက်တကမ်းအကွာ၌
သာရှိသည် ။

ထို့နောက် ဟယ်ရီသည် ဒီဂျော်ဂျီယိုအား
နောက်ဆုံးအကြိမ်လှမ်းကြည့်ပြီး မော်တော်ကားကို မောင်းထွက်
လာလေသည် ။

မော်တော်ကားသည် စတိုးဆိုင်သို့ ဦးတည်ချဉ်းကပ်လာစဉ်
လူဆိုးခေါင်းဆောင်သည် နှစ်လုံးပြုးကိုင်လျက် တံခါးဝတွင်
ရပ်နေဆဲရှိသည် ။

သူကဟယ်ရီအား ရပ်ရန်လက်ပြသည် ။

သို့သော် ဟယ်ရီက လီဗာကို အဆုံးဖိနှင်းချပြီး လက်ကိုင်သီးကို
ဆွဲလှည့်သည် ။ မော်တော်ကားသည် ရိပ်ခနဲရှေ့သို့ခုန်ထွက်ပြီး
စတိုးဆိုင်ရှိရာ ညာဘက်သို့ခေါင်းတည်သွားသည် ။

အခြေအနေကို ရိပ်စားမိသည် နှင့် ခေါင်းဆောင်သည် နှစ်လုံးပြုးနှင့်
လှမ်းပစ်တော့သည် ။

ပထမဆုံးကျည်ဆန်က ကားရှေ့မှန်ချပ်ကြီးကို အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ
ခွဲပစ်လိုက်သည် ။ ဟယ်ရီသည် ဒက်(ရှ်)ဘုတ်ကို အကာအကွယ်ယူကာ
ခေါင်းငုံ့ထားရသည် ။ ကားလက်ကိုင်ဘီးကိုထိန်း၍ မောင်းနေဆဲ။

မော်တော်ကားသည် စတိုးဆိုင်၏ အုတ်နံရံနှင့် ပြတင်းပေါက်တို့ ကို
ဝင်တိုက်ချပြီး ဆိုင်ထဲဝင်လာသည် ။ လူဆိုးခေါင်းဆောင်လည်း
ရပ်နေရာမှ ဆိုင်ထဲသို့ ဒိုင်ဗင်ထိုးဝင်လိုက်သည် ။ ဟယ်ရီသည် လီဗာကို
ဖိနှင်းထားဆဲ။

မော်တော်ကားသည် ပစ္စည်းများ အလှပြသထားရာကောင်တာကို
ဝင်တိုက်လိုက်သည် ။ ကောင်တာပေါ်မှ တန်ဖိုးကြီးသော
"ဆီတာ့(စ်)တီယာနီ"ဝိုင်ပုလင်းများ တစ်တန်းလုံးကျကွဲကုန်သည် ။

နောက်ဆုံး၌ စတိုးဆိုင်၏ အလယ်ကောင်တွင် မော်တော်ကားကြီး
ရပ်သွားသည် ။

မော်တော်ကားမရပ်မီပင် ဟယ်ရီသည် တံခါးဖွင့်ပြီး
မဂ္ဂနမ်ကိုကိုင်ပြီးသားဖြစ်နေသည် ။

စ တိုး ဆို င် ထဲ မှာ ပွက်ပွက်ညံ့သွား၏။ ဓားစာခံများ သည်
အော်သူအော် ပြေးသူပြေးဖြစ်နေကြသည် ။

ဟယ်ရီကားပေါ်မှ ဆင်းလာစဉ် လူဆိုးခေါင်းဆောင်
မက္ကဆီကန်ကပြားသည် ပြိုကျသွားသော အုတ်နံရံပျက်အစီး
အုတ်ကျိုးအုတ်ပဲ့ အပုံကြီးအောက်မှ ပြန်ထပြီး သူနှစ်လုံးပြူးကို
ဆွဲယူနေသည် ။

ဟယ်ရီနှင့်ခေါင်းဆောင်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
တစ်ပြိုင်တည်းတွေ့သွားကြသည် ။

ခေါင်းဆောင်ငနဲ သေနတ်ခလုတ်မဆွဲနိုင်မီ ဟယ်ရီက
မဂ္ဂနမ်သေနတ်ခလုတ်ကို ဆွဲလိုက်သည် ။

မဂ္ဂနမ်၏ ပေါက်ကွဲသံကြီး ဆိုင်ထဲ၌ ဗုံးပေါက်သလိုဟိန်းသွားသည်
။

ကျည်ဆန်သည် ခေါင်းဆောင်၏ ရင်ဘတ်ထဲ စိုက်ဝင်သွားသည် ။
ခေါင်းဆောင်သည် အရပ်ကြိုးပြတ်တစ်ခုနယ်
နောက်သို့လွင့်ထွက်သွားသည် ။ အောက်သို့လဲအကျ၌

သူနှစ်လုံးပြူးကြီးများ ကျည်ဆန်ထွက်သွားသည်။ ။ ဟယ်ရီကိုမထိမှန်ဘဲ
မျက်နှာကြက်ကို အပေါက်ကြီးဖောက်ပစ်လိုက်သည်။ ။

ခေါင်းဆောင်သည် ကိုယ်ကိုတစ်ပတ်လှိမ့်ပြီး သူ၏
သွေးရွှဲနေသောရင်ဘတ်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ကိုင်ကာ
မတ်တတ်ထရန် ကြံစည်သည်။ ။

သူ့အကြံမအောင်။

အုတ်ကျိုးပုံပေါ် ပက်လက်လန်ကျပြီး ငြိမ်သွားလေသည်။ ။

ထိုအခိုက်အတန့်အတွင်း ဓားစာခံများ သည်
ဘေးအန္တရာယ်ကင်းရာသို့ ရှောင်ပြေးလျက်ရှိကြသည်။ ။
လူမည်းအဘွားကြီးတစ်ယောက်သာ အခန်းအလယ်၌
ကြောင်တောင်တောင်နှင့် ရပ်နေသည်။ ။

"ရှင့်နောက်မှာ "

ဟယ်ရီက ထိုအဘွားကြီးဆီအသွား သူမကလှမ်းသတိပေးသည်။ ။
ဟယ်ရီက နောက်သို့လှည့်ကြည့်ရာ မော်တော်ကား၏ ဖင်ပိုင်းနားမှ
ပတ်၍ ထွက်လာသော တရုတ်ကလေးကို တွေ့ရသည်။ ။

သူကအော်ပြီး သေနတ်နှင့်လှမ်းပစ်သည်။ ။

ဟယ်ရီ၏ ခြေထောက်ကို နှစ်လုံးပြူးကျည်ဆန်မှန်သွား၏။ ။
ဟယ်ရီသည် မဂ္ဂနမ်ကို မချိန်ပဲနှင့်ပစ်သည်။ ။ တရုတ်ကလေးပေါင်ကို
ထိမှန်ပြီး မုန့်အချိုများ ထည့်ထားသည့် မှန်ဖီရီပေါ်
ဝုန်းခနဲနောက်ပြန်လဲကျသွားသည်။ ။

"ဟိုးအနောက်မှာ တစ်ယောက်"

လူမည်းအဘွားကြီးက ဆိုင်နောက်ဖေးဘက် လက်ညှိုးထိုးရင်း
အော်လိုက်ပြန်သည်။ ။

"အဘွားကြီး ဝပ်နေစမ်း"

ဟယ်ရီကအော်သည် ။ အဘွားကြီးသည် လဲကျနေသော
စာအုပ်စင်နောက်သို့ သွားဝပ်နေလိုက်၏။

ထိုအခိုက် ဒီဂျော်ဂျီယိုသည် မျက်ရည်ယိုဓာတ်ငွေ့ဖုံးကို
ပစ်သွင်းလိုက်သည်။ ။

ရဲကား၏ စက်ဖုံးပေါ်သို့ ကျကွဲပြီး ခုန်ထွက်ကာ ကြမ်းတွင်
လိမ့်သွားသည်။ ။ အခန်းထောင့်တွင် ရပ်သွားပြီး ဓာတ်ငွေ့များ ရှူခနဲ
ပန်းထွက်လာသည်။ ။

စတိုးဆိုင်တစ်ခုလုံး အဖြူရောင်မီးခိုးငွေ့များ ပြည့်လျှံ လာလေသည်
။

ဟယ်ရီသည် မီးခိုးများကြား၌ ကျောက်ပေါက်မာနှင့်
ချာတိတ်ကလေး ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးလျက်
ပါးစပ်ကိုလက်နှင့်အုပ်ပြီး ဆိုင်နောက်ဖေးသို့ ပြေးသွားသည်
ကိုတွေ့ရ၏။ ။ ချာတိတ်သည် နောက်ဖေးတံခါးပေါက်ရောက်သောအခါ
လက်ကိုင်ဘုကို လှည့်၍ ဖွင့်ကြည့်သည်။ ။ သော့ခတ်ထား၏။ ထို့ကြောင့်
ခြေထောက်နှင့်အကြိမ်များ စွာ ဆောင့်ကန်သည်။ ။ တံခါးပွင့်သွားသည်။ ။

နောက်ဖေးစတိုးခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။ ။

ဟယ်ရီက ခလုတ်ဆွဲလိုက်သည်။ ။ ကျည်ဆန်သည် ကောင်လေး၏
တင်ပါးထဲ ဝင်သွား၏။ ။ ကောင်လေးသည်
ကျည်ဆန်တွန်းကန်အားကြောင့် တန်းစီထားသည့်

ဂျပ်စက္ကူသေတ္တာများကြားထဲ အရှိန်နှင့်ပစ်လဲကျသွားသည်။ ။

လူဆိုးသုံးယောက်ကျသွားပြီ။ တစ်ယောက်ကျန်သေးသည် ။
ဟယ်ရီရေတွက်ထား၏။

အဖြူရောင်အခိုးအငွေ့များ သည် ဟယ်ရီမျက်နှာသို့
တိုးဝင်လာသည် ။ ဟယ်ရီမျက်နှာရှုံ့မဲ့ပြီး နောက်သို့ဆုတ်သည် ။
သူ့မျက်လုံးများ မျက်ရည်ဝဲပြီး ကျိန်းစပ်လာသည် ။ မျက်လုံးကို
မနည်းကြိုးစားဖွင့်နေရသည် ။ ဆိုင်အတွင်းပတ်ပတ်လည်ကို
လိုက်ကြည့်သည် ။

လူဆိုးတစ်ယောက် ဘယ်သွားပုန်းနေပါလိမ့်။

တံခါးပေါက်နားမှ တစ်စုံတစ်ခု လှုပ်သွားသည် ။ နှာခေါင်းကျိုးနှင့်
မက္ကဆီကန်ကပြားငနဲလေးသည် ငွေကိုင်စာရေး၏ ကောင်တာကို
အကာအကွယ်ယူကာ တံခါးပေါက်ဆီ တိုးသွားလျက်ရှိ၏။

ဟယ်ရီသည် ရဲကားနောက်တွင် ဝပ်ပြီး လူဆိုးအရင်ရောက်အောင်
တံခါးဆီသို့သွားသည် ။ မော်တော်ကားနောက်မြီးပိုင်းမှ ပတ်၍
ထွက်အလာတွင် "နှာခေါင်းကျိုး"လေးသည် ဟယ်ရီအားတွေ့သွားပြီး
ဒသမ၃၈သေနတ်နှင့် လှမ်းပစ်သည် ။ ဟယ်ရီနားရွက်နားမှ
ကျည်ဆန်ပွတ်၍ ဖြတ်ပြေးသွားသည် ။

"ဟေ့ကောင် မလှုပ်နဲ့ "

ဟယ်ရီက အော်လိုက်သည် ။

"နှာခေါင်းကျိုး"သည် ဟယ်ရီအား ဇေဝေဇဝါနှင့် စိုက်ကြည့်နေသည်
။ ဆက်ပစ်ရမလား၊ လက်မြှောက်ရကောင်းမလား၊ သူဆုံးဖြတ်၍
မရသေး။

သူ့မျက်နှာထားက တင်းမာသွားပြီး ခလုတ်ကိုဆွဲညှစ်လိုက်သည်။ ။

ဟယ်ရီသည် လည်း မိမိအား "နှာခေါင်းကျိုး"က ထပ်ပစ်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိသောကြောင့် ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ ။ ကျည်ဆန်သည် "နှာခေါင်းကျိုး"၏ ဗိုက်ကိုမှန်ပြီး ဆိုင်ပြင်သို့ တံခါးပေါက်မှ နောက်ပြန်လန်ထွက်သွားစေ၏။

"နှာခေါင်းကျိုး"သည် ပလက်ဖောင်းပေါ်ရှိ အဖြူနှင့်အပြာရောင် ဆေးသုတ်ထားသော စာတိုက်ပုံးကို ဝင်ဆောင့်မိသည်။ ။ သူလုံးဝ မလှုပ်ရှားနိုင်တော့ပေ။

ဟယ်ရီသည် အသက်ရှူကျပ်လျက်၊ ချောင်းဆိုးလျက်ဖြင့် ဆိုင်ပြင်သို့ထွက်လာသည်။ ။ မျက်ရည်ယိုဓာတ်ငွေ့များ သည် လမ်းပေါ်သို့ လွင့်ထွက်လာ၏။

ဟယ်ရီသည် လူဆိုးလေး၏ အလောင်းကို ငုံ့ကြည့်သည်။ ။ ဖိနပ်ဦးဖြင့် ၎င်း၏ ပခုံးအောက်မှ တွန်းပြီး ပက်လက်လှန်ကြည့်သည်။ ။
ငနဲလေးသေပြီ။

ဟယ်ရီအနီးကပ်လေ့လာစရာမလို။ ။ ဟယ်ရီသည် "မရဏ၏ ရုပ်သွင်"ကို ကောင်းကောင်း မြင်ဖူးထားပြီးသူ ဖြစ်၏။

ဟယ်ရီ၏ နောက်ဘက်တွင် စတိုးဆိုင်ပိုင်ရှင်ကြီးသည် မျက်နှာပေါ်လက်ကိုင်ပဝါအုပ်ရင်း မျက်ထောင့်နီကြီးများ ဖြင့် မျက်ရည်ယိုလျက် ယိုင်တိယိုင်ထိုး ထွက်လာသည်။ ။ ၎င်းသည် အရပ်ပုပု၊ ထိပ်ပြောင်ပြောင်နှင့် မျက်မှန်ထူထူတပ်ထားသူဖြစ်သည်။ ။ မျက်မှန်ကိုချွတ်ပြီး လက်ကိုင်ပဝါနှင့် သုတ်သည်။ ။ သူသည် သူ့ဆိုင်၏ အခြေအနေကို အကဲခတ်လိုက်ပြီး

"ကျုပ် ကျုပ်ဆိုင်ပျက်သွားပြီ၊ ဘယ်သူလျော်ပေးမှာလဲ"

ဆိုင်ရှင်လူကြီး လက်နှစ်ဖက်မိုးပေါ်မြှောက်ရင်း ငိုသံပါကြီးနှင့်
အော်ပြောသည်။ ။

ဟယ်ရီက ဆိုင်ရှင်ကြီးကို အေးတိအေးစက်ကြည့်ပြီး
ပလက်ဖောင်းပေါ်မှ အလောင်းကြီးကို မေးထိုးပြသည်။ ။

"သူ့မေးကြည့်ပေါ့ဗျာ"

ဟယ်ရီသည် နံးချည့်စွာဖြင့် သူ့မဂ္ဂနမ်ကို စလွယ်သိုင်းအိတ်ထဲ
ပြန်ထည့်သည်။ ။ သူ့အဝတ်အစားများကို ပြန်စစ်ဆေးသည်။ ။ သွားပြီ။
သူ၏ အကောင်းဆုံးဝတ်စုံကတော့ သုံးမရအောင် ပျက်စီးသွားပါပြီ။
တစ်ရာ့ငါးဆယ့်ငါးဒေါ်လာဖိုး ရေထဲမျှောလိုက်ရပြီပေါ့။
ဘာအတွက်လဲ။ ဘယ်သူ့အတွက်လဲ။

ဒီဂျော်ဂျီယို သူ့ဆီပြေးလာသည်။ ။

"ဟေ့ ဟယ်ရီ၊ မင်းဘာဖြစ်သွားသေးလဲ"

ဒီဂျော်ဂျီယိုသည် အမောတကောနှင့်မေးသည်။ ။

ဟယ်ရီက ပြုံးပြသည်။ ။

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး"

ဒီဂျော်ဂျီယိုသည် ဓားပြတိုက်ခံရသော ကုန်စုံဆိုင်၊ ပျက်စီးသွားသော
မော်တော်ကားနှင့် အလောင်းများကိုကြည့်ပြီး အံ့အားသင့်စွာဖြင့်
ခေါင်းခါလိုက်သည်။ ။

"မင်းဟာဘာလို့ များ အလုပ်တစ်ခုကို ခက်ခက်ခဲခဲ
လုပ်ချင်နေတာတုန်းကွာ"

"အိုး ... ဒါဘာခက်လို့ တုန်းဗျာ"

ဟယ်ရီက ပခုံးတွန့်၍ ပြော လိုက်လေသည်။ ။
